

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

ΕΤΟΣ Β' — ΤΕΥΧΟΣ 16^{ον}

ΖΑΚΥΝΘΟΣ 16-30 Ἀπριλίου 1926

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μεγάλη Παρασκευή

Ούγγρος Φώσκολος

Ποίησις

Ἱατρικαὶ Μελέται

Ἔρωσ Αἰώνιος

Ἀπὸ τὴν Ἑκθ. Σ. Ε. Κ.

Ἀθηναϊκὲς Πενιὲς

Ποιήματα

Ἀπὸ τὸν Ἔρωτα τοῦ Πετράρχη

Μαγεμένη Ρεμματιά

Λόγια Πόνου

ὑπὸ Φιλίππου Καιροφύλα

Μετάφρ. Σπυρ. Δε-Βιάζη

» Γ. Σημιριώτη

ὑπὸ Ι. Ἀγγελίδου

Μετάφρ. Ἐθρανιστοῦ

Ἔργον Ζωγράφου Ν. ΛΥΤΡΑ

ὑπὸ Μίμη Καψάσκη

» Πολέμη, Γέρακα, Ζώντου

» Ἐπιννήσιας

» Ἀγλ. Κυρμιζάκη

» Μαρ. Παπαζιάν

Σελίς ἀναγνωστῶν, ἐκδόσεις, Γραμματοχρῆβότιον

*Μαργαρίτα
Νοταρίδου*

Η Ω Σ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δροχ. 60 § ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Φρ. Χρυσ. 60
 » Εξάμηνος » 30 § » Αμερικῆς Δολλάρ. 6

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΠΩΝΟΝΤΑΙ

Γραφεῖον : Πλατεῖα Ἁγίου Νικολάου τῶν Γερόντων
 τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται
 Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν Διεύθυνσιν

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἔλα τὰ ἀποστελλόμενα παρὰ τῶν κ. κ. ἀναγνωστῶν ἔργα πρέπει νὰ συνοδεύονται μὲ 5 δραχμὰς ἕκαστον—δικαίωμα κρίσεως—ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσιν ἀφιερῶσεις καὶ διατριβὰς πρέπει ἀπαραιτῆτως νὰ προπληρώσωσιν 3 δραχμὰς τὸν στίχον. Τὰ κοινωνικά, πλὴν τῶν τῶν συνεργατῶν τῆς «Ἡοῦς» τὰ ὁποῖα δημοσιεύονται δωρεάν, 25 δραχμὰς ἕκαστον. Τίποτε δὲν δημοσιεύεται μὲ ψευδώνυμον ἢ μὲ ἀρχικὰ στοιχεῖα ἔαν δὲν γίνῃ πρὶν ἢ σχετικῆ ἐγκρίσις. Διὰ κάθε ἐγκρίσιν ψευδωνύμου προπληρώνονται δραχμαὶ 10 δι' ἕκαστον ἔτος τῆς «Ἡοῦς» ἀρχόμενον ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΓΗΣ «ΗΟΥΣ»

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μασσαλίας: Ἄνδρ. Νέγκας
 Νέας Ὑόρκης-Σικάγου: C. Taboularidis
 Παρισίων: Σπύρος Παυλόπουλος, ἰατρός

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀθηνῶν: Κ. Χ. Μπουσμουρέλης, Πανεπ. 47
 Ἀργοστολίου: Δ. Κοκκίνη, τηλεγραφητῆς
 Ἀμαλιάδος: Μίμης Μποτσέζος, ἔμπορος
 Ἀργους: Θ. Μπούσαλης, μαθ. γυμνασίου
 Αἰγίου: Ἐφημερίς «Ἐρευνα»
 Ἀρφαρῶν: Κ. Σωτηρόπουλος
 Γαργαλιάνων: Νικ. Λαμπρόπουλος
 Γαστούνης: Ἄνδρ. Βερτζάγιας
 Δράμας: Ἰω. Καραμαλῆς, δικηγόρος
 Ζήριος: Βούλα Καραλή, διδασκάλισσα
 Ἡρακλείου-Κρήτης: Α. Θ. Λιβέρης «Ἡσπερον»
 Θεσπλονίης: Δ. Κεφαλινός, Σχολῆ Νούκα
 Ἰωαννίνων: Χρ. Ρώσσης, ἰατρός
 Κερκυρας: Σ. Κ. Ἀμάραντος, Γραφεῖα «Ἦρας»

Κυλλήνη: Δ. Λευκαδίτης
 Κομοτινῆς: Θεοχ. Β. Ζησιάδης
 Καβάλας: Γ. Γαλάνης, Λεωφόρος Ὀλγας 38
 Καλαμῶν: Ι. Β. Βασιλάκης, φοιτητῆς
 Κορίνθου: Π. Κανιάρης, μαθητῆς γυμνασίου
 Κιάτου: Ἰω. Ἀργυρόπουλος »
 Κυπαρισσία: Ἄνδρ. Κοκκιέβης »
 Λαρίσης: Γ. Κοντονῆς, σπουδαστῆς Γ. Σχολῆς
 Μεγαλοπόλεως: Γ. Καμουζῆς, μαθ. γυμνασίου
 Μελιγαλᾶ: Δημ. Γ. Κανελόπουλος
 Μαρκασίου: (Κορινθίας) Κ. Μαυρογάνης
 Μουσταφαιμασίου: Ν. Παπανικολάου, ἰατρός
 Ναυπλίου: Τάκης Μελησινός, μαθ. γυμνασίου
 Νησίου (Καλαμῶν): Π. Ζαγκλακᾶς, ὑποδηματ.
 Ξυλοκάστρου: Γ. Σ. Βαλιμίτης, ἔμπορος
 Πατρῶν: Κ. Ε. Ἀναγνωστόπουλος, εἰσπράκτωρ
 Πειραιῶς: Ἰ. Ἀποστολόπουλος ἀνθ. (Δ Θεάτρον)
 Πύργου: Ἄνδρ. Βίτσος, ὑποδηματοποιός
 Πραβίου: Μύλων Ζωγράφος
 Σύρου: Ν. Καλέντζης, τηλεγραφητῆς «Ἡσπερον»
 Τριπόλεως: Γ. Α. Ἀντωνόπουλος, ἔμπορος
 Φιλιατρῶν: Νίκος Ἀθανοσιάδης, φαρμακοποιός

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΔΡ. ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Ἔτος 2ον — Τεύχος 16ον

Ζάκυνθος 16—30 Ἀπριλίου 1926

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

«... Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, ... ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγγελώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ...»

Καὶ ἰδοὺ ὁ πάλλενικς, ὁ πάναγνος, ὁ τιμημένος, — οὗ ἡ τιμὴ ὑπὸ τῶν ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς ἁμαρτίας κυλιόμενων ἀνθρώπων, ἀπὸ τριάνοντα ἐπωλήθη ἀργυρίων, — μὲ τῆς ἀτιμίας τὸ σύμβολον πεφορτωμένος, ἀνέχεται στοϊκῶς τοῦ μαρτυρίου του τὸν Γολγοθᾶν, ὑπὸ τοὺς ἐμπυσμὸς καὶ τοὺς καυχασμὸς τοῦ ἐν συμπλέγματι εἰδεχθεῖ ὀργιάζοντος ὄχλου... Ἄλλ' αὐτός, δὲν ἐξανίσταται, δὲν μνησιμακεῖ, δὲν δυσφορεῖ, δὲν ὀργίζεται!... Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου του ἀπέραντος γαλήνη, κατοπιρίζει πιστῶς τὴν ἐκ τῶν οὐρανῶν προέλευσίν του στρέφει περὶ αὐτὸν τοὺς οὐρανοὺς χρώματος γλυκνύτατους ὀφθαλμοὺς του, καὶ βλέπων τὴν πέριξ του ὀργιάζουσαν καὶ μινωμένην τοῦ ἀνθρωπίνου μίσους, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀχαριστίας κινεῖ τὴν θάλασαν, τείνει ἔνδοκρον πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τὸ βλέμμα, καὶ ἐν τῇ ἀρρητῷ αὐτοῦ ἀμνησικακίᾳ παρακλεῖ τὸν οὐράνιον Ἄνακτα πατέρα του: «Πάτερ μου, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί

ποιοῦσιν...» ὦ, ναί, μεγάλε τοῦ κόσμου λυτρωτά, γλυκνύτατέ μας Ἰησοῦ, αἱ ὑπέργῃαι αὐταὶ μόνον λέξεις ἠδυναντο κατὰ τὴν τῆς θείας μυσταγωγίας ἀρρητον στιγμὴν ἐκείνην, ἐκ τοῦ μελιρροῦ καὶ ἀσπίλου ἀγνόητος στόματός σου νὰ ἐξέλθουν!... Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόσμος τυφλῶται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν ἀγγέλων ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τεθεῖσαν ἱερὰν τῆς συνειδήσεως φωνήν, καὶ εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν ὕλην μόνον ὑπακούων, ἐφέρετο ἀκατάσχετος εἰς τὸ χεῖλος τῆς πρὸ αὐτοῦ χαινούσης καταστρεπτικῆς ἀβύσσου, ὁ πολνεύσπλαγχνος ἐν οὐρανοῖς πατήρ ἐν τῇ ἀρρητῷ αὐτοῦ μακροθυμίᾳ, ἔστειλεν Σέ, ὦ γλυκνύτατέ μας Ἰησοῦ, ἵνα τοὺς ἐν σκότει διὰ τῆς θείας αἴγλης σου φωτίσης, καὶ ἐκ τῆς ὀλισθηρᾶς τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς καταστροφῆς κατωφερείας, τὰ πικροτραπένητα ἀδύνατα πλάσματά του εἰς τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀρετῆς ἐπαναφέρῃς...¹

Καὶ εἰς τὸ ὕψιστον τοῦτο τῆς θείας ἀποστολῆς ὑπακούων καθήκον, παρέδωσες ἀοργύτως τὸ ἄσπιλον σῶμα σου εἰς τὸν σταυρὸν καὶ τοὺς ἤλους, καὶ παρέσχες τὴν ἀχραντὸν κεφαλὴν σου ἀντικείμενον ἐμπυσμῷ

και χλευασμού των ἀχαρίστων και ἀνόμων, σώζων οὕτω διὰ τῆς αὐτοθυσίας σου ταύτης τὸ ἀμαρτωλὸν τῶν ἀνθρώπων γένος, και σπειρών διὰ τοῦ γλυκυτάτου στόματός σου και τῶν θείων παραδειγμάτων σου τὸν ἀθάνατον τῆς ἀγάπης και τῆς πίστεως σπῆρον, ὅστις τόσους ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν και τοῦ μεγαλείου τοῦ παντοδυνάμου πατρὸς σου, ἀπέδωκεν καρπούς . . .

Κατόπιν λοιπὸν τῆς γιγαντώδους ταύτης θυοίας σου και τοῦ ὑπὸ τῆς ἀχαριστίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δημιουργηθέντος τερατοφυγμάτος, κατόπιν τῆς παρὰ τοῦ πατρὸς σου δοθείσης εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους περιτράνου ἀποδείξεως περὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς προνοίας και ἀγάπης του. Ἐδει, ὦ γλυκύτατε τοῦ κόσμου λυτρωτά, γονυπετεῖς ὅλοι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον; τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰς συνεχῆ δέησιν και εὐγνωμοσύνην νὰ μεταβάλλωμεν: και πᾶν ἄλλο αἰσθημα ἐκμηδενίζοντες ζητοῦμεν ἔλεος και συγγνώμην, πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ τρομεροῦ ἡμῶν ἐγκλήματος! . . .

ὦ! πόσον ἠθέλωμεν εἰσθαι εὐτυχεῖς, ἐὰν ἠδυνάμεθα ἐν τῷ ζῆ ἀκόμη εὐρισκόμενοι, νὰ εὐχαριστήσωμεν ἐν ὅλη τῆς ψυχῆς τῆς δυνάμει, Ἐκεῖνον, ὅστις ὦν τῶν πάντων Βασιλεὺς, ἔλαβε δούλου μορφὴν, και κατελθὼν εἰς τὸν κόσμον μετὰ ἀνόμων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσηλώθη, και ἐπέτυχεν οὕτω

θουμασίως τὴν κάθαρσιν τοῦ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις βυθισμένου κόσμου, και μετέφερεν ἐναργῶς αὐτὸν ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς, ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς τὴν αἰωνιότητα! . . . Ἄλλ' ἀλοίμονον! Τὸ βάρος τῆς σαρκός, παραλύει τῆς ψυχῆς τὰς εὐγενεῖς ἀλλ' ἀσθενεῖς ἐπιθυμίας, και συχνά, συχνότατα τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς πόρῳ παρεκκλίνομεν . . .

Σήμερον ὁμως ἀνακύπτοντες ἐκ τῆς τοῦ ὕλισμοῦ σκοτειίας, και ἀναλογιζόμενοι τὰ φοβερὰ τῶν φοβερωτέρων και τρομακικωτέρων μαρτυριῶν, ἅτινα χάριν ἡμῶν τῶν ἀναξίων ὑπέστης, ὦ γλυκύτατε τῶν ἀγγέλων Βασιλεῦ, στρέφομεν ἔνδοκρον και περίλυπον πρὸς Σὲ τὸ βλέμμα, και πλήρεις μετανοίας διὰ τὸ ἀδίκως χυθὲν ἀθῶον αἷμά σου, συναισθανόμεθα, ὅτι δὲν ἀπεδώσαμεν εἰς Σὲ τὸν διὰ τὴν ἀνέμακτον θυσίαν σου ὀφειλόμενον εὐγνωμοσύνης φόρον, και ὅτι ἀπεμακρύνθημεν τῆς ἐναρέτου ὁδοῦ, ἣν διὰ τοῦ τιμίου σου αἵματος ἐχάραξες, και γονυκλινεῖς ἔμπροσθέν σου, μετὰ θερμῶν πικρᾶς μετανοίας δακρύων, ταπεινῶς παρὰ σοῦ ἐξαιτούμεθα, ὅπως ἐμψυχώσης ἡμᾶς, και εἰς τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας και τῆς ἀρετῆς ἐπαναφέρης.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς ἀξιολίμους κ.κ. συνδρομητὰς μας και ἐν γένει τοὺς ἀναγνώστας μας, νὰ συγχωρήσωσι τὴν ἐνεκα τυπογραφικῶν ἀνωμαλιῶν ἐπελθοῦσαν καθυστέρησιν τῶν δύο τελευταίων φύλλων τῆς «Η Ω Σ» και τοὺς βεβαιώσωμεν ὅτι, ἐξασφαλίσαντες τὴν τακτικὴν αὐτῆς ἐκτύπωσιν εἰς καλλιτεχνικὸν τυπογραφεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου, θὰ ἐκδόσωμεν ἐντὸς δύο μηνῶν ὅλα τὰ καθυστερησάντα φύλλα τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὡς πρὸς τὰς δαπάνας και τοὺς κόπους οὓς καταβάλλομεν διὰ νὰ ἐμφανίσωμεν τὸ φύλλον μας καθ' ὅλα ἀντάξιον τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ του, ἀφήνωμεν νὰ ὀμιλήσωσιν αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπορευθῆ κανεὶς πράγμα ποῦ δὲν κατέχει, τοιοῦτοτρόπως εἶναι ἀδίκον νὰ κατηγοροῦνται οἱ κενόδοξοι ποῦ πωλοῦν γνώμας και ιδέας ποῦ δὲν ἔχουν.

* *

Τὰ παλάτια δὲν ἔχουν ποτὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν παρὰ ὅταν παρατηροῦνται ἀπὸ παρὰ θύρα καλυβοσπιτιῶν και τὰ καλυβόσπιτα ποτὲ τόσον θέλγητρον, παρὰ ὅταν παρατηροῦνται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ μπαλκόνια τῶν παλατιῶν.

* *

Τὸ παρὸν εἶναι μετὰ τὸ παρελθόντος και τοῦ μέλλοντος, εἰς τὴν θέσιν ἐνὸς συνδυασμένου καθημένου ἀνάμεσα δύο γεινόνων τῶν ὁποίων ὁ μὲν τοῦ γαμίζει τὸ πιάτο του μετ' ἀλόγην ὁ δὲ τοῦ ὑπόσχηται γλυκίσματα. . . ἐνῶ δὲν τοῦ τὰ δίνει.

Μ

ΟΥΓΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ 4 ΠΡΑΞΕΙΣ

ὑπὸ Ριχάρδου Καστελβέκιου

Μετάφρασις : Σπυρίδωνος Δε-Βιάζη

(Συνέχεια) 4

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ (*)

(Λαμπρέδης (4), Μονσιέ-Γκιλλιὸν (5) Μαντάμ Γκιλλιὸν και οἱ ἄνω. Οἱ δύο πρῶτοι ἀσθμαίνοντες και πολυάσχολοι).

Γκιλλιὸν (δίδει τρέχων τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόμητα). Bon jour, ἀγαπητέ μου κόντε.

Κόμης. Ἀγαπητέ μονσιέ Γκιλλιὸν!

Ἐλένη (φιλεῖ τὴν Γκιλλιὸν). Χαίρετε καλῆ μου φίλη.

Γκιλλιὸν (πρὸς τὴν Ἐλένην). Μαντάμ . . . (πρὸς τὸν Φώσκολον). Μονσιέ μπαρντόν . . . δὲν σὰς εἶχα ἰδεῖ.

Φώσκολος (χαιρετίζει ψυχρά). Λίγο τὸ κακό, κύριε.

Λαμπρέδης (σιγά πρὸς τὸν κόμητα). Ἄ! κόντε μου, ἀν ξέρατε.

Γκιλλιὸν (ἐπίσης σιγά). Τί σκάνδαλο! Τί φρίκη!

Κόμης. Δυστυχία! Τί συνέβηκε;

Γκιλλιὸν. Πέστε το σεῖς, Λαμπρέδη.

Ἐλένη. Ἀγαπητὴ Μαντάμ, ὀρθή;

Γκιλλιὸν. Γιατί ὀρθή; Καθήσατε κοντά μου.

Ἡ Γκιλλιὸν. Στάς διαταγὰς σας.

Ἐλένη. Ἐλάτε, κύριε Φώσκολε. (Ἡ Ἐλένη, ὁ Φώσκολος και ἡ Γκιλλιὸν κάθηνται εἰς τὸν καναπέ. Ἡ Ἐλένη ἐν τῷ μέσῳ. Κατὰ μέρος ὁ κόμης μεταξὺ τοῦ Γκιλλιὸν και τοῦ Λαμπρέδη, και ὀμιλοῦσι γλήγορα και σιγά).

Κόμης. Λοιπὸν, τί σενέβη; Μιλήτε.

Λαμπρέδης. Ὁ Φώσκολος . . .

Γκιλλιὸν. Για ἐκδίκηση . . .

Λαμπρέδης. Τοῦ ἰδικοῦ μου . . .

Γκιλλιὸν. Τοῦ ἄρθρου μου . . .

Λαμπρέδης. Τυπωμένο στὸ «Κοριέρε» . . .

Γκιλλιὸν. Ὅπου ἐγγειοποιήσα τοὺς Τάφους,

Λαμπρέδης. Ἀηδὲς ποίημα . . .

Γκιλλιὸν. Γεμάτο ἀπὸ ἀνακολουθίας.

Λαμπρέδης. Ἀληθινὸς κυκεῶνας.

Κόμης. Σιγά, σιγά.
Γκιλλιὸν (δεικνύων τὸν Φώσκολον, λέγει εἰς τὸν Λαμπρέδη) σιγά, γιατί μὰς ἀκούει.
Λαμπρέδης. Ὁ Φώσκολος . . .
Γκιλλιὸν. Πρὸς ἐκδίκηση . . .
Κόμης (μετ' ἀνυπομονησίαν). Νὰ μιλάτε ἕνας τὴ φορά . . .

Λαμπρέδης. Ἐδημοσίευσεν ἕνα λιβέλλον . . .
Γκιλλιὸν. Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀνάλλι».
Λαμπρέδης. Μὰς ὕβριζει ὅλους . . .
Γκιλλιὸν. Σὰν τόσα ζῶα!
Λαμπρέδης. Ὅλο τὸ Μιλάνο εἶναι γεμάτο.
Γκιλλιὸν. Διαβάζετε στὰ καφενεῖα!
Κόμης. Τὸ ἔχετε αὐτὸ τὸ ἄρθρο;
Λαμπρέδης. Βεβαίως.
Κόμης. Ποῦ εἶναι; (ὁ Λαμπρέδης βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην ἕνα τεύχος και ὁ κόμης τὸ ἀρπάζει) δώσατέ μου το.

Λαμπρέδης. Θὰ εὐρήτε . . .
Κόμης. Ἀφίσατέ με νὰ ἴδω . . .
Γκιλλιὸν. Γυρίσατε τὰ νῶτα. (Ὁ κόμης γυρίζει εἰς τὸν τρόπον νὰ ἔχη τὴν πλάτην κατὰ τοῦ Φώσκολου).

Κόμης (ἀνυπόμονος ἀναγινώσκει γλήγορα). Σιωπή, σιωπή, ἐπὶ τέλους. **Ραγκουάλιο** (6) . . .

Λαμπρέδης. Εἶναι ἐλεεινὴ σάτυρα.
Κόμης. Σάτυρα, ἀπὸ τί;
Γκιλλιὸν. Ἐναντίον τῆς Ἀκαδημίας μας.
Κόμης (ἐκπληκτος). Πεζὴ σάτυρα!
Λαμπρέδης. Μετὰ διαλόγους . . .
Γκιλλιὸν. Καὶ ἀλληγορίας . . .
Κόμης. Κατὰ ποίων;
Λαμπρέδης. Τῆς Ἀκαδημίας . . .
Κόμης. Ποίας;
Γκιλλιὸν. Τῶν Πυθαγορείων . . .

Κόμης. Ἀλλὰ δὲν ἐγνοῶ . . . Σάτυρα πεζὴ!

Γκιλλιὸν. Ἀλλὰ ναί!
Κόμης. Σιωπή!
Λαμπρέδης. Διαβάσατε . . .

Κόμης (με μεγάλην ανυπομονησίαν). Διαβολε! Μεγάλο πράγμα! Με παραζαλίσατε με τόση σύγχυση! Πηγαίνομε στο δωματιόν μου. Φεύγουν με τὸν Γκιλλιὸν ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν θύραν).

Λαμπρέδης. Με τὴν ἀδεια σας, (τρέχει: ὀπίσθεν των),

Φώσκολος. Εἴσθε νοικοκύρης!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ἐλένη καὶ οἱ ἄνω).

Ἐλένη (πρὸς τὴν Γκιλλιόν). Τὴ σύγχυσι! Τί ὁ ἔπαθεν ἄνδρα σας;

Ἡ Γκιλλιόν. Δὲ ξέρω. Πρὸ ὀλίγου ἦλθε στὸ σπίτι σὰν θηρίο, μαζί με τὸ Λαμπρέδη, ποὺ μαζί γράφουσε τὴν ἐφημερίδα. Μοχθηρὸς ἄνθρωπος (πρὸς τὸν Φώσκολον), καὶ θανισμὸς ἐχθρὸς σας. Εἶχε στὰ χέρια χονδρὸ τεύχος περιοδικῆς, ποὺ δὲν ξέρω οὔτε τὸ τίτλο, οὔτε τὰ περιεχόμενα. Ἦσαν καὶ οἱ δύο παραπολὺ θυμωμένοι. Ὁ ἄνδρας μου ἀγανακτισμένος μου εἶπε, φωνάζοντας: «Θὰ τὰ εἶδομε κυρία! Αὐτὸς ὁ Protegέ σας ἔχη νὰ κάμη τώρα με μένα. Δὲν ἀναφέρανε ὄνομα, ἀλλ' ἐκατάλαβα, ὅτι ὅλη ὁ ὀργή των ἦτο ἐναντίον...

Φώσκολος. Τίνος ἐναντίον;

Ἡ Γκιλλιόν. Ἐναντίον σας.

Φώσκολος (με ἀφέλεια). Τώρα καταλαμβάνω τὰ πάντα. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ ἔπαιξα μία κωμῶδιαν. Ὁ Λαμπρέδης στὴν ἐφημερίδα «Κοριέες Μιλανέζε», με ἐξυβρίζει χυδαῖα, συχνά. Καὶ σὲ τοῦτο τὸ ὄρατον ἔργο ποὺ δὲν τιμᾷ, συνεργάζεται καὶ ὁ χαριτωμένος σύζυγος τῆς κυρίας, (δεικνύει τὴν Γκιλλιόν).

Ἐλένη. Ὁ Γκιλλιόν, ἓνας παρισιανὸς γράφει κριτικὰ ἰταλικὰ ἄρθρα;

Φώσκολος. Τὰ γράφει με τοςκανικὴ γλῶσσα καὶ γαλλικὸ ὄφος. Μάθετε, ὅτι στὸ Μιλάνο εἶναι μία παρέα, ποὺ ἄπάνω κάτω μελετᾷ καὶ γράφει, ποὺ μαζεύεται σὲ ἓνα σαλονάκι τοῦ καφε-νεῖου, ποῦνα ἀπέναντι τοῦ μεγάλου θεάτρου «Ντέλλα Σκάλα». Αὐτοὶ γιὰ νάχουν ὄνομα κλέπτουε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ἰδρύσανε τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Πυθαγορικῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ποὺ τίποτε ἢ λίγο μελετοῦνε καὶ τὰ βράδουα περνοῦν φλυαρῶντας ἢ παίζοντας. Πηγαίνει ὁ σύζυγός σας, (στρέφεται πρὸς τὴν Ἐλένην), ὁ Γκιλλιόν, ὁ Λαμπρέδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ διασκεδάζοντας, θέλουνε νὰ φαίνωνται γραμματισμένοι. Σὲ κείνα τὰ ἐνδοξα καθίσματα, καὶ ἐγὼ συχνά κάθουμαι βουδὸς καὶ ἀτάραχος, παρατηρῶ, σημειῶνω καὶ γελῶ. Καὶ τώρα ἐσκέφθηκα, ἔτσι γιὰ ἀστείότητα νὰ κάμω αὐτῆς τῆς παρέας μία ἀνά-λυσι, ποὺ τ'ὄνομασα Ραγκινάλιο νεέλια ἀκαντέμια, καὶ τὸ τύπωσα στὴν ἐφημερίδα, ὡς ἐκ τοῦ προχείρου ἐγράφηκε. Δὲν ἀναφέρω ὄνομα,

ἀλλὰ τοὺς ὑβρίζω τρομερώτατα τοὺς ψευδο-γίους, — καὶ εἶναι παραπολλοί! Ἄν δὲν ἀπατώ-μαι αὐτοὶ οἱ δύο κύριοι, ἔφεραν στὸν κόντε, ἅμα ἐδημοσιεύθηκε τὸ Ραγκινάλιο (γελᾷ).

Ἐλένη. Γελάτε, Φώσκολε;

Ἡ Γκιλλιόν. Ἀλήθεια, καὶ σεῖς γελάτε;

Ἐλένη. Δὲν ξέρετε με ποίους ἄνθρώπους ἔχετε νὰ κάμετε!

(ἀκολουθεῖ)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

(1) Εἶναι ποιήσις τοῦ ἀνεμοδείκτου μεγάλου ποιητοῦ Μόντη, ἣτις ἂν καὶ ὄραία ὡς ποιήσις, δὲν προσθέτε: δόξαν εἰς τὸν ποιητὴν καὶ ὅτι ἔκαιε λίθον εἰς δύο ναοὺς

(2) Ἐκκλοφῆραι τότε ἐπιγράμμα, λέγον ὅτι ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐκρεμῶντο οἱ κλέπται καὶ ἔπειτα οἱ σταυροὶ ἐκρεμῶντο εἰς τοὺς κλέπτας (Σ. μ.).

(3) Ὁ Φώσκολος ἦτο λοχαγός. Περὶ τῆς στρατιω-τικῆς αὐτοῦ δράσεως δρα τὴν ὄραϊαν μελέτην τοῦ Ἄν-τωνίου Μαρτινέτη, ἐκδοθεῖσαν εἰς Λιθόρον τῆ 18*3 με τὸν τίτλον Vita militare di Ugo Foscolo (Σ. μ.).

(4) Οὐρβανὸς Λαμπρέδης ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν λογίων οἵτινες νομίζουσιν ὅτι διὰ τῶν ὑβρεων, συκοφαντιῶν καὶ ἐπικρίσεων ἀποκοτοῦσι φιλολογικὴν δόξαν, διὸ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ γραφὴς του θὰ ἐχάνετο ἡ μεγάλη προσωπικότης τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ καὶ πατριώτου, τοῦ ἐρρωμένου καὶ ἐργαζομένου ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναγεννή-σεως τῆς μεγάλης πατρίδος τοῦ Δάντε. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ τί ἐγράφετο κατὰ τοῦ ἡμετέρου Φωσκόλου ἄς δια-βάσῃ τὸ πόνημα Delle guerre le Herurie contra Ugo Foscolo τοῦ Ἀντωνίου Μαρτινέτη, δημοσιευθὲν ἐν Τορίνῳ τῆ 1886 (Σ. μ.).

(5) Ὁ Γάλλος Ἀμάτος Γκιλλιόν κατεδιώχθη διὰ τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων διότι κατὰ τοῦ καθεστῶ-τος ἔγραφε. Ἐστάλη εἰς Μιλάνον καὶ ἐφυλακίσθη. Λα-βὼν τὴν ἀμνηστειαν μετήρχετο τὸν διδάσκαλον τῆς γαλ-λικῆς ἐν Μιλάνῳ. Παντοιστρόπως προσεπάθει νὰ ἔχη τὴν εὐνοίαν τῆς κυβερνήσεως καὶ κατώρθωσε νὰ εἶναι ὁ διευθυντὴς τοῦ Giornale Italiano, κρατῶν τὸ θυμα-τόν διὰ τοὺς κυβερνητικὸς καὶ τὴν μάλιστα διὰ τοὺς ἀληθεῖς πατριώτας (Σ. μ.).

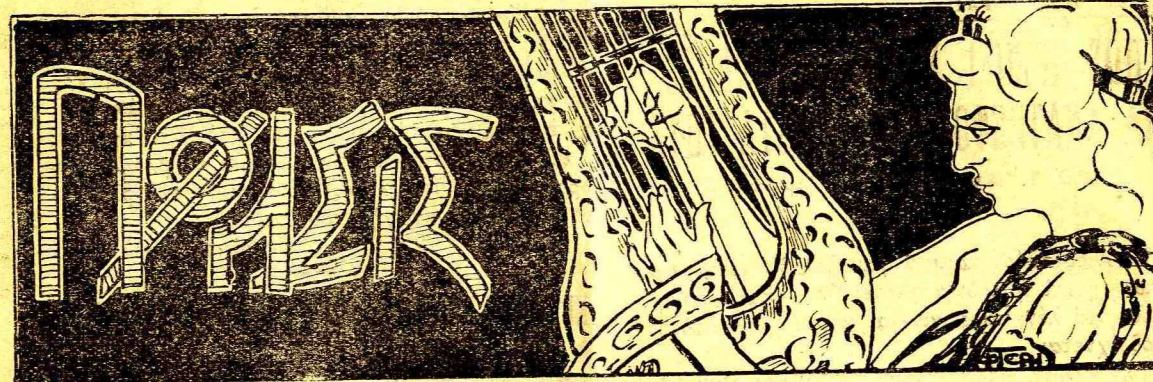
(6) Ραγκινάλιο εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου, με τὸν ὅποιον ὁ Φώσκολος κατηγορεῖ αὐτοὺς.

(*) Εἰς τὸ ἐν Πάτραις δημοσιευθὲν 14ον τεύχος ἔμει-ναν πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ κυριώτερα.

Σελ. 13 στηλ. 6 στ. 14 ἀντι Μισιὲν Γκιλλιν γράφ. Μοησιέ

						[Γκιλλιόν
>	>	2	>	17	>	Z
>	>	>	>	32	>	ἀπαγγέλλομαι
>	>	>	>	36	>	ἐδιαβάζανε
>	14	>	1	>	11	οελιγοῦσης ἀκαδ. > βελαζού- [ζατε
>	15	>	1	>	1	ἑποία γράφ. ἀθῶα

Καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος δὲν ἐλείφθη τὰ τυ-πογραφικὰ λάθη καὶ αὐτῶν αἱ σημειώσεις ἐλησημονήθη-σαν. Ἀναφέρομεν μόνον ὅτι ἐν σελίδι 36 στιχ. 44 ἀντι «Οἱ Τάφοι» ἀπονομάμου, γράφει «Οἱ Τάφοι ἀπανωκάτω» καὶ στιχ. 25 εἰς τὸ τέλος ἀντι τρίτη πρᾶξις γράφει «τρίτη σκηνή».

Τοῦ Charles Millenoye

ΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Μὲ κίτρινα ἔστρωσε σὰν κοιμητήριον,
τ' ὄχρὸ φθινόπωρον φύλλα στὴ γῆ.
τὸ δάσος ἦτανε χωρὶς μυστήριον,
κι' ἦταν τ' ἀηδόνι του χωρὶς φωνή.

Θλιμμένος ποῦσβυνε στὰ νειῶτα πάνω
κάποιοι νεῖδς ἄρρωστος, στερνὴ φορὰ,
σιγοπερπάταγε με βῆμα πλάνο,
στὸ δάσος ποῦτρεχε μικρὸς τρελλά.

— Δάσος ποῦ ἀγάπησα! χαῖρε... πεθαίνω...
μοιάζω στὸ πένθος μ' ἐσὲ πολὺ·
σὲ κάθε φύλλο σου κινριτισμένο
ποῦ πέφτει, νοιάθω χάρου ἀνοή.

Μοῖρα σκληρότατη τῶλες σὲ μένα:
«Θὰ δοῦν τὰ μάτια σου, θὰ δοῦν ξανά»
«στὰ δάση κίτρινα φύλλα πεσμένα»
«μὰ θ' ἄναι τούτη σου στερνὴ φορὰ...»

«Νὰ τὸ αἰώνιο τὸ κυπαρίσσι»
«λιγὰ 'πὸ πάνω σου με σιωπὴ»
«σὰ νὰ γυρεύει νὰ σοῦ μιλήσῃ»

Καὶ λέει: «Ἡ νεότης σου θὰ μαραθῇ»
«προτοῦ τὸ χόρτο νὰ πρασινίσῃ»
«προτοῦ τὸ κλίμα ν' ἀναστηθῇ!»

Καὶ σβῶνω... μ' ἄγγιξε με τὰ φτερά του
τὰ κρύα, ὁ θάνατος, τὰ σκοτεινὰ ..
Κ' εἶδα νὰ χ'ινεται—σιμὰ ἐδῶ κάτω!—
ὁ Μᾶης τῆς νιότης μου παντοτεινά

ᾠ! πέφτε φύλλο ποῦ ζῆς μιά μέρα!
τὴ στοῖα σκέπασε τὴ θλιβερή,
κρύψε ἀπ' τὴ δόλια μου τὴ μητέρα
τὸ χῶμα ποῦ αὔριο θὰ με δεχτῇ.

Μ' ἂν στὴν παντέρμη στοῖα θελήσῃ,
κάποια με ἐπέλεξε νὰ ῥθῇ μαλλιά,
νὰ κλάψῃ τότε ποῦ σβύν' ἡ δύση,
μ' ἓνα σου θρόϊσμα, φύλλο, ἐλαφρά.
ἔψτνα τὸν ἴσκιό μου νὰ γλυκαθῇ...

Εἶπε κι' ἀπόγυρε σὲ χάρου γῆ...
καὶ κάποιον φύλλο στερνὸ κεῖ πέρα
με τὴ στερνὴ του ἔπεσε μέρα!

Σκάψαν τὸν τάφο του στὸ δοῦ ἀπὸ κάτου
ἀλλ' ἡ ἀγάπη του δὲν ἦρθ' αὐτῇ,
στὴν ἔρημη πλόκα του γιὰ νὰ σταθῇ.

Τραβᾷει μόνο κάπου κοντὰ του,
με τὸ μονότονο περπάτημά του,
βοσκὸς τὴν πένθιμη τὴ σιωπῇ.
Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἀριστοουργηματικὸν Διήγημα

Ἐπὸ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ Η ΚΑΛΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΦΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

Υπό Ι. Αγγελίδου Γεν. Αρχιάτρου
(Συνέχεια 2α)

Κούνιες πλέον καμιά φαμελιά δέν μεταχειρίζεται, γιατί ή κούνια φέρνει ύπνο πολύ του μικρού, και λένε πως γίνεται κουτό, μά αυτό δέν αποδείχεται.

Τήν πρώτη μέρα δίνουν στο μικρό κάθε 2-3 ώραις ή σποτε ξυπνά 1/2 φλυτζανάκι γλυκάνισο, ή θερμοζάχαρη, και την δεύτερη μέρα το βάζομε στο βυζί της μάνας του.

Διά τόν ντύσιμον του μικρού, και τά ρούχα του πρέπει να του βάλωμε, είναι περιττό να γράψουμε, γιατί κάθε φαμελιά κατά τά μέσα της ετοιμάζει τά ρούχα του παιδιού της· μόνον δέν μπορούμε να μη κτυπήσωμε τήν κακή συνήθεια της φασκιάς, να τυλίουν τό παιδί με χέρια και πόδια κλεισμένα μεσ' στη φασκιά. Τό παιδί πρέπει να φέρη μόνον κοντοφάσκι, και τά χέρια και τά πόδια να άφίνονται ελεύθερα.

§ 2.—Είς τά μικρά βυζανούρια είναι φυσικό να δίνεται τό γάλα της μάνας· ευτυχισμένη είναι εκείνη που μπορεί να βυζάξη μόνη τό παιδί της. Ύσο πλούσιο και άν είναι μία πραγματική νοικοκυρά, ήθική, φρόνιμη, σεσταρισμένη γυναίκα ποτέ δέν πρέπει να δίνη ξένης γυναίκας γάλα στο παιδί της. Έρχομε παραδείγματα που πολλά παιδιά πήρανε τά κακά ελαττώματα της βάριας των. Έκλεγαν παράξενα γκρινιάρικα, ιδιότροπα, θυμώδη, καπριτσιόζα, δέν λέγω σωματικώς κακώς γιατί πάντα πρέπει να εξετάξη ένας γιατρός τήν Βάρια. Άλλ' όταν μία μάνα είναι πλούσια δύναται να πάρη νταντά για να βαστά τό παιδί, αλλά να τό βυζαίνει μόνη ή μάνα του. Δέν είναι μεγάλος κόπος άμα σε κάθε τρεις ώραις τό βάνει στο βυζί της για 10 λεπτά, 6 φοραίς τήν ήμέραν και τήν τελευταίαν εις τας 10 μ. μ. Να τό παραδίδη εις τήν νταντά τήν νύκτα, και να του δίνη γλυκάνισο ένα φλυτζανάκι άμα ξυπνά. Ποτέ δέν πρέπει να βυζαίνει τό παιδί τή νύκτα 2-3-4 βραδυσάις άμα δέν βυζάξη τήν νύκτα θά συνηθείση τό παιδί. Έμεινα κάμποσο καιρό γιατρός σ' ένα βρεφοκομείο και παρετήρησα ότι από 100 μικρά ή ένα ή δύο εξυπνούσαν τήν νύκτα, και άμα τους έδιναν θερμοζάχαρη με άνθόνερο, (δύο κουταλιές της σούπας άνθόνερο μία καραμέλα ζάχαρι, έννοείται τό άνθόνερο χλιαρό και με μικράις κουταλιές), έκοιμώτανε ως τό πρωί. Και πολλάις κυρταίς που έγνώρισα

και βύζαιναν μόναι τά μικρά των, ποτέ δέν τους έδιναν τήν νύκτα βυζί. Τοῦτο είναι μεγάλη εδ-
κολία για τήν μητέρα. Συνιστώ πως τό μικρό
πρέπει να κοιμάται χωριστά στο κρεβάτάκι του,
ποτέ μαζί με τήν μάνα του στο ίδιο κρεβάτι
γιατί κοντά στον κίνδυνο του να τό βλάψη τήν
ώρα βαθειού ύπνου της, είναι και πολύ βλαπτι-
κό δια τήν άναπνοήν του παιδιού,
(άκολουθεί)

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΦΗΣ

Διά του από 23ης τρέχοντος μηνός, έγγρά-
φου της, ή Διεύθυνσις Γενικής Ασφαλείας του
Κράτους, μάς γνωρίζε τήν σύστασιν, εν Αθή-
ναις, «Κεντρικής Επιτροπής Κοινωνικής
Αντιλήψεως», ή όποία σκοπεί τήν δια του κι-
νηματογράφου, του θεάτρου, των σχολείων, των
διαλέξεων και λοιπών μέσων, ήθικην διάπλασιν
των πολιτών, και πρό παντός της μαθητιώσης
Νεολαίας.

Ήδη από της 19ης ιδίου, ήρξατο δίδουσα εις
τους κινηματογράφους Αθηνών, σχολικας παρα-
στάσεις, ατινες θα επεκταθώσιν συν τή χρόνῃ
εις άπασαν τήν Ελλάδα.

Χαιρετίζομεν με άνυπόκριτον χαράν τήν σύ-
στασιν της Κ. Ε. Κ. Α., και δηλοῦμεν, ότι αι
στήλαι μας θα είναι πάντοτε διαθέσιμοι προς επι-
τυχίαν του ιεροῦ σκοπού της. Εὐχόμεθα, όπως
και ελόκληρος ή κοινωνία κατανοήση τον ωραϊον
σκοπόν ον επιδιώκει και τήν συντρέξει εις τό
μέγα ήθικοπλαστικόν έργον που ανέλαβε.

—Θά ήτο μεγάλη εκ μέρος μας παράληψις,
έναν με τήν ιδίαν χαράν δέν εχαιρετίζαμεν και
τήν ένταῦθα ιδρυθείσαν «**Ορθόδοξον Χριστιαν-
ικὴν Ένωσιν**», της όποίας τό Διοικητικόν
Συμβούλιον άπετελέσθη εκ του Παν. Ιεροκήρυ-
κος κ. Ν. Αδούρη ως προέδρου του Αιδεσιμ. κ.
Α. Μπονίκου Ιερέως ως αντιπροέδρου, της κ. Θη-
ρεσίας Γιαννοπούλου ως ταμίαν, της κ. Ελένης
Τζιρά ως γραμματέως, και των κυριών Σοφίας
Τσιλιμίγρα, Α. Μακρή και Ελ. Κωνσταντακο-
πούλου ως συμβούλων, και να τήν ευχηθώμεν τήν
πραγματώσιν του ιεροῦ ον επιδιώκει σκοπού.

Προσεχώς

Η ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ ΙΖ' ΑΙΩΝΟΣ

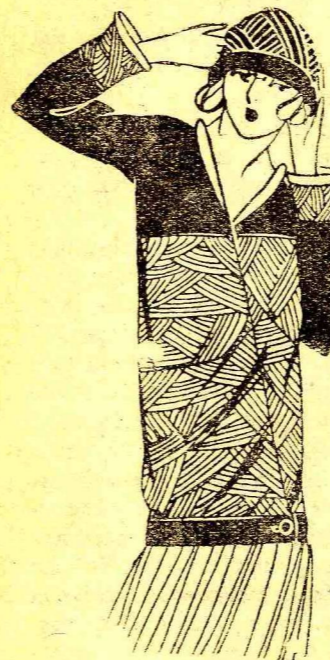
Κατά τον Πέτρον Αντώνιον Πατζί-
φικον υπό του έκλεκτου συνεργάτου μας
κ. Σπυρ. Δε-Βιάζη.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

Μετάφρασις ΕΡΑΝΙΣΤΟΥ

(Συνέχεια 3)

Μόνον δ' οτε
έν ταις επιστο-
λαις του Ροβέρ-
του υπάρχη ή-
στερόγραφον υπό
έτέρας χειρός,
μεταδαινει μόνη
υπό τήν φιλλύραν
και αναγινώσκει
έρυθρίωσα, τον
χαιρετισμόν του
βασιλικου πρίγ-
κηπος, ος εις δι-
αβεβαιει αυτήν
περι της αιωνίας
αγάπης του.

Του πατρός
της και αυτής τα
αγγέλματα και αι
επιστολαι δια-
σταυροῦνται επί-
σης προς άλλή-
λας, διότι ο πό-
λεμος μαινεται ο

δέ τόνον γενναίος και έμπειρος Δέ-Βωφόρτ δέν
δύναται να έγκαταλείπη μόνον τον βασιλέα του
έν τή κινδύνῳ.

Τό έαρ παραδίδει τό σκίητρον εις τό θέρος,
επέρχεται τό φθινόπωρον και τέλος, ο χειμών
εκτείνει τήν παγετώδη χείρα του επί της φύσεως,
άποτυπούσα επ' αυτής τήν μορφήν του θανάτου.

Η Νοέμη βλέπει τήν μελαγχολίαν της φύσεως,
αλλά ζωογονει αυτήν δια των ανθών των ανα-
μνήσεων. Οτε όμως ο θάνατος καταλαμβάνει
τον φιλόστοργον πατέρα της οτε έχθρικόν όπλον
σβύνει δια παντός τήν ευγενή εκείνην ύπαρξιν,
ή νεάνις δέν δύναται πλέον να κρατηθῆ, αλλά
ρίφθεισα επί του φερέτρου, τό όποιον έγκλείει
τον νεκρόν του φιλότατου αυτής πατρός, κατα-
νοει τό μέγεθος ής ύπέστη άπωλείας!.....

Καθώς όμως ή φύσις αποβάλλει τήν πένθημον
έσθητα, όμοίως και τό μέτωπον της Νοέμης
μικρόν κατά μικρόν φαιδρύνεται.

Απεκατέστη, αληθώς, σοβαρωτέρα, αλλά

μετά της σοβαρότητος εκείνης, ήτις ανακουφι-
ζει και ελευθερώνει τήν ψυχήν.

Οί πένητες εὐλογοῦσιν τήν αγαθήν πρόνοιαν
του πύργου, τήν όρφανήν, τήν θεραπεύουσαν
τους νοσούντας, τήν χορταίνουσαν τους πεινών-
τας, τήν ένδυσουσιν τους γυμνητεύοντας.

Η Νοέμη είναι ο προστάτης άγγελος της πε-
ριβαλλούσης τον πύργον κοιλάδ ο.

Ο δαίμων ύπνώττει έν τή κ'ίλω αυτής ή ο
άγγελος του αγαθου ένίκησε, και ένίκησε δια
παντός;

Μήπως ή Νοέμη καθ' εκάστην έσπέραν δέν
προσεύχεται. «μη εισενέγκης ήμας εις πειρα-
σμόν;» Άλλά όμως εις τας φλέβας της νεάνι-
δος κυκλοχορει τό θερμόν νορμαδικόν αίμα,
καιά δε τήν δεκαπταετίδα ήλικίαν, παρά τά
τραύματα δυσμενοῦς τύχης δέν είναι τις άπρω-
τος υπό του έρωτος και του πάθους.

Τῷ οντι πάλλη βιαίως ή καρδιά της Νοέμης·
οτε, εαρινήν τινά πρωίαν, συνοδία άπαστρα-
πτόντων μαχητών, ον ήγγούνται δύο επιβάλλον-
τες ίππεις, πλησιάζουσιν καλπάζοντες εις τον
πύργον...

Αί σάλπιγγες ήχοῦσιν ή αιωρατή γέφυρα κα-
ταβιβάζεται μετά πατάγου και ίππεῦς μετά σπιν-
θηροβολούσης πανοπλίας εισέρχεται πρώτος εις
τήν αὐλήν του πύργου, έσπευσμένως άφιππεύει
και κλίνει τό γόνυ ένώπιον της νεαρῆς πυργο-
δεσποίνης.

Η Νοέμη ατενίζει τους υπό έρωτος και ευτυ-
χίας λάμπον ας οφθαλμούς του και τρέμει...

Είτα δε στρέφεται προς τον εξαδελφον Ρο-
βέρτον, οστις θλίβει τήν ωραϊαν κεφαλήν της
νεάνιδος επί της καρδιάς του και επί του πιστου
εκεινου στήθους ή καρδιά της Νοέμης αρχίζει
να πάλλη εκ νέου ήσυχώτερον.

Οί δυο νεανιαί έγένοντο άνδρες επί του πε-
δίου των μαχών. Επί δε της τόνον λευκής και
αύρας δεξιῆς χειρός του πρίγκηπος εκτείνεται
ούλή.

Αυτή ή ούλή είναι τρανόν δείγμα της ευγε-
νείας της ψυχῆς του.

Ο Ροβέρτος ειχε περικυκλωθῆ υπό των
έχθρων και ήθελε άφευκτως θανατωθῆ, έναν

ὁ Ἐδουάρδος, ταχὺς ὡς κεραυνός, δὲν ἔσπευσε εἰς βοήθειαν αὐτοῦ καὶ δὲν ἐδέχετο ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὸ κατὰ τοῦ φίλου του κατευθυνόμενον κτύπημα.

Ἦτο δὲ τόσοσιν ἰσχυρὸν τὸ κτύπημα ἐκεῖνο, ὥστε ἤθελε θραύσει τὸ κρανίον τοῦ Ροβέρτου, ἀφοῦ ἡ ἐχθρική σπάθη εἶχεν εἰσδύσει, διὰ τοῦ χαλυβδίνου χειροκτίου εἰς τὴν αὐρὰν ἀλλὰ καὶ τόσοσιν ἰσχυρὰν χεῖρα τοῦ Ἐδουάρδου.

«Ἐσωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἑξαδέλφου μου!», ψιθυρίζει συγκεκινημένη ἡ Νοέμη, ὅτε δὲ βραδύτερον ὁ πρίγκηψ, εὐχόμενος τὴν καλὴν νύκτα, προτείνει τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνη εἶχε ποτὲ δεῖξει καὶ ἥτις εἶχε προστατεύσει τὴν φιλότατην ζωὴν τοῦ ἑξαδέλφου τῆς ἡ Νοέμη κλίνει καὶ ἐπιθέτει πύρινον φίλημα ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς οὐλῆς.

Ὁδὴ ἦττον ὁ πρίγκηψ ἀνασκιρτᾷ, κρύπτει τὴν χεῖρα του ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην καὶ ψιθυρίζει: «Τὸ φίλημά της προξενεῖ πόνον μεγαλότερον ἢ τὸ δῆγμα της».

Ἡ Νοέμη ἀποσύρεται εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς καὶ γονυπετεῖ πρὸ τοῦ ἑσταυρωμένου, ἀλλὰ δὲν προσεύχεται τὰ χεῖλη τῆς ψιθυρίζουσιν τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται πλέον νὰ μισῇ, διότι ὁ πατήρ τῆς ἐδίδασκεν αὐτὴν πολλάκις, ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι ἀναξία θυγατρὸς τῶν Βουφόρτ.

Πόσον εἶναι πνιγνῆρὰ ἡ νύξ!...

Δὲν φυσᾷ πνοὴ ἀνέμου καὶ ἡ σελήνη ἐπαργυρώνει τὰ γιγάντια δένδρα καὶ τὰς ἀτραπούς τοῦ κήπου.

Ἡ Νοέμη αἰσθάνεται ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ εὐώδες ἄρωμα τῶν ἰάσμων καὶ νὰ κατεβῇ εἰς τὸν κήπον ὑπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς φύλλωμα τῆς φιλύρας, ὅπου ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἀνακαλεῖ ἡδέϊας ἀναμνήσεις.

Ἡ Νοέμη δὲν ὑποπτεύει τὸν κίνδυνον, ἀγνοεῖ ὅτι ὁ δαίμων κρύπτεται ὑπὸ τὰ ἄνθη καὶ τὰ ρόδα.

Ἡ σκιά ἀποκρύπτει τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκηπος ὅστις ἀνασκιρτᾷ, ἀκούσας ὅτι ἐλαφρὸν βῆμα πλησιάζει καὶ ἰδὼν τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς νεαρᾶς πυργαδεσποίνης λάμπουσαν εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Ἐνῶ δὲ ἀνοίγεται ἐν παράθυρον τοῦ πύργου, ἡ μελωδικὴ φωνὴ τοῦ Ροβέρτου διακόπτει τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ἡ Νοέμη καλύπτεται ὑπὸ τῆς σκιάς τῆς φιλύρας καὶ ἀκροᾶται, τρέμουσα, τὸ μονότονον ἄσμα τοῦ φίλου τῆς.

Τὸ ἄσμα παύει, τὸ παράθυρον μένει ἡγεωγμένον.

«Δυστυχῆ Ἐδουάρδε! ὑποτονθορίζει εἰς τὸ οὖς αὐτῆς ἀπατηλὴ φωνή, διατὶ Νοέμη δὲν ἔχεις

μῖαν λέξιν οἴκτου ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς βασιλῆος παιδος, τὸν ὁποῖον τὸ μῖσος σου καταθλίβει;

Ἡ Νοέμη θέλει ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἡ χεῖρ τοῦ Ἐδουάρδου, ἡ χεῖρ ἣτις ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἑξαδέλφου, κρατεῖ αὐτήν.

«Νοέμη ψιθυρίζει ὁ πρίγκηψ, Νοέμη, ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, ἔνθα τὸ πρῶτον ἔδρεψα φίλημα ἐπὶ τῶν ροδοχρῶν χειλέων σου, ὁ νῦν ἄνθρωπος κεῖται πρὸ τῶν ποδῶν σου καὶ ἐκτεθεύει νὰ συχωρήσῃς αὐτόν.

«Μὲ μισεῖς ἀκόμη Νοέμη;»

Αὕτη τρέμει ὑπὸ τὰ πύρινα βλέμματα καὶ ὑπὸ τὴν φλέγουσαν πνοὴν τοῦ Ἐδουάρδου, ἥτις προσάπτει τὴν παρειὰν αὐτῆς.

«Ὁ εὐγενὴς πατήρ μου μοὶ εἶπεν πολλάκις ὅτι δὲν πρέπει νὰ μισῇ τις τὸν βασιλέα του» ἀποκρίνεται δειλῶς, προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐδουάρδου.

«Ἄ! δὲν μὲ μισεῖς μόνον διότι εἶμαι υἱὸς τοῦ βασιλέως σου; Ἐὰν δὲ ἤμην ταπεινὸς ὑπήκοος, θὰ μὲ ἐμίσεις; Ἄλλει, ἀποκρίθητι Νοέμη! Ἡ νεάνις ταρασσεται εἰς τὰς γλυκεῖας λέξεις τοῦ πρίγκηπος καὶ ὑπὸ τὰ πύρινα φίλημάτα του, ἀλλὰ δὲν καλεῖ εἰς βοήθειαν τὸν Ροβέρτον, καίτοι ἡ φωνὴ του φθάνει μέχρις αὐτῆς.

«Ἄλλει, λάλει, Νοέμη, ψιθυρίζει ὁ Ἐδουάρδος. Ἐκεῖνη θέλει νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ μόνον ἀναρθρὸς ἤχος ἐξέρχεται τοῦ ἀποπνιγμένου λάρυγγός της καὶ οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πληροῦνται δακρύων, ἅτινα ὡς μαργαρίται κυλινδοῦνται ἐπὶ τῆς ἀβρᾶς χειρὸς τοῦ πρίγκηπος. Δάκρυα γυναικῶς εἶναι τραύματα ἐγγχειριδίου διὰ τὸν προκαλοῦντα αὐτὰ!...

Ὁ Ἐδουάρδος σταυρώνει τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τοῦ στήθους, ὥσει θέλων νὰ καταστείλλῃ τὸν παλμὸν τῆς καρδίας του, διὰ δὲ ὑπερανθρώπου προσπαθείας:

«Υγείαινε, Νοέμη, λέγει αὐτῇ, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν αὐτὴν μετὰ σοῦ στέγγην. Υγείαινε... διὰ παντός... Υγείαινε, Υγείαινε διὰ παντός!..» ἀπαντᾷ ἐν λυγμοῖς ἡ Νοέμη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΠΕΙΟΝ (ΑΘΗΝΩΝ)

ΣΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

Τὸ διεκδικοῦν τὰ πρωτεῖα τῆς ἐκδόσεως ἔργον τοῦ ζωγράφου
κ. Ν. ΛΥΤΡΑ

(Φωτογραφία Μ. Κ. διὰ τὴν Η.Ω. Βλέπε σχετικῶς Ἄθην. Πενιές)

ΔΟΗΛΑΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ Σ.Ε.Κ.

Θά είναι μῆνας καί πλέον ποῦ ἀρχισεν εἰς τὸ Ζάππειον ἡ ἐκθεσίς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν, ἔπου μέσα σέ τρεῖς καταμέστους, ἐκ διαφόρων ἔργων, αἰθούσας, ὑπάρχει ἕ,τι ἔχει νά ἐπιδειξῆ ἡ Ἑλληνική Καλλιτεχνία εἰς Ζωγραφικήν, Γλυπτικήν καί Σχεδιογραφίαν. Ἐκάστη δὲ τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἐντελῶς ἀνεξάρτητος τῆς ἄλλης, εὐρίσκεται εἰς ἰδιαίτηραν αἰθουσαν. Ἀκόμη δὲ καί ὁ κατάλογος, ὁ ὁποῖος χορηγείται εἰς τοὺς ἐπισκέπτας εἶναι καί αὐτὸς χωρισμένος εἰς τρεῖς κατηγορίας, τὴν τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Γλυπτικῆς καί τῆς τῶν Ὑδατογραφῶν καί σχεδίων, ἡ ἀρίθμησις δὲ τῶν ἔργων εἰς τὸν κατάλογον ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἀρ.1 καί ἐφεξῆς δι' ἐκάστην χωριστὰ κατηγορίαν, οὕτως ὥστε, ἐάν ὁ ἀριθμὸς ὃ εἰς τὰς ἔλαιογραφείας σημειῶναι τὸ ἔργον τοῦ κ. ΑΞΕΛΟΥ «**Καίρια στὸ λιμάνι**», εἰς τὰς ὕδατογραφείας σημειῶναι τὸ ἔργον τοῦ κ. Φ. ΑΡΙΣΤΕΟΥ «**ὁ Ἀχέρων**» κ. ο. κ. ε.

Ἀναμφιδόλως, ἐάν οἱ Ἕλληνες Καλλιτέχναι εἶχαν μία πειθ θετική ἰδέα περὶ τῶν Καλλιτεχνικῶν γνώσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καί ὑποψιάζοντο, ἔτι ἦτο δυνατόν νά συμβῆ τὸ ἐπεισώδιον ποῦ θά σὰς ἀφηγηθῶ πειθ κάτω, δὲν θά ὑπέπιπταν στὸ τρομερὸν αὐτὸ λάθος νά χωρίσουν τὴν ἀρίθμησιν, ἀλλὰ θά ἔθεταν μίαν συνεχῆ σειράν ἀριθμῶν εἰς ἅλα τὰ ἔργα γενικῶς.

**

Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν ὕδατογραφῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρίσκεται μόνον γνωστὸς τμηματάρχης, γνωστῆς Ἀθηναϊκῆς Τραπέζης, συνοδευόμενος ὑπὸ συγγενοῦς του ἐπαρχιώτου ἀναμφιδόλως, εἰς τὸν ὁποῖον χρησιμεύει ὡς καλλιτεχνικὸς διερμηνεὺς καί περιεργάζονται τοὺς πίνακας. Ἐξάφνα στέκονται πρὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 πίνακος, τοῦ κ. Φ. ΑΡΙΣΤΕΟΥ, παριστάνοντος «**τὸν χρόνον**» συμβολικῶς, με ἕνα μεγάλο γυμνὸ πόδι ποῦ περᾶ ἀπάνω ἀπὸ ἐρείπια ναῶν, πόλ-ων κ. τ.λ., ἀφήνοντας πίσω του συντρίμμια. — Ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξαν ἀρκετὰ, ἀνοίξεν ὁ κ. τμηματάρχης τὸν κατάλογον καί ἀρχισε νά τὸν ἐρευνᾷ διὰ νά εὕρῃ τὸν ἀριθ. 3. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ καλλιτεχνικαί του γνώσεις δὲν ἦσαν τόσο ἀρκεταί, ὅσαι

ἐχρειάζοντο διὰ νά χωρίσουν τὰς ὕδατογραφείας ἀπὸ τὰς ἔλαιογραφείας, ἀνοίξε τὸν κατάλογον εἰς τὸ τμήμα τῶν ἔλαιογραφῶν καί εὕρων τὸν ἀριθ. 3, ἐδιάβασε με στόμφον «**ἡ Παλινοστήσις**», ἔκλεισε τὸν κατάλογον καί ρίψας ἕνα βαθὺ βλέμμα εἰς τὸν πίνακα, ἤρχισε νά δίδῃ τὰς ἀπαιτουμένας ἐξηγήσεις εἰς τὸν συνοδόν του.

— Ἀλήθεια, παρατηρεῖς, πῶς ὁ καλλιτέχνης βλέπει με ἕνα ἄλλο μάτι καί ὄχι με τὸ μάτι τῆς ὠμῆς πραγματικότητος ποῦ βλέπουμε ἡμεῖς τὰ πράγματα, βλέπεις τί συμβολικὸ ἀριστούργημα μᾶς παρουσιάζει ἐδῶ! Πῶς μπορούσε βαθύτερα καί καλλίτερα νά ἀποδοθῆ «**ἡ Παλινοστήσις**»; Καί ἀπομακρυνόμενος με ὀπίσθια βήματα καί ρίπτων τελευταία βλέμματα πρὸς τὴν εἰκόνα ἐπρόσθεσε: «**τέλειον ἀριστούργημα!**!» Ὁ συνοδός του τὸν ἠκολούθησε παρατηρώντας τον με ἀνοικτὸν τὸ στόμα, καί ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, ἴσως γιὰ νά πάνε πρὸ τῆς πραγματικῆς «**Παλινοστήσεως**», καί νά τῆς ψάλλουν τὸ ἐγκώμιον τοῦ «**χρόνου**...»

Ω!! Δύστυχη Καλλιτεχνία τί ὑποφέρεις, σκέφθηκα καί τί μέλλει νά ὑποφέρῃς ἀκόμα!!

ΜΙΜΗΣ ΚΑΦΑΣΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Οἱ θιάσοί μας ἐτοιμάζονται προετοιμῶς διὰ τὴν ἐναρξιν τῶν παραστάσεων των κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα.

Οἱ θιάσοι δὲ, οἱ ὁποῖοι θά παίξουν ἐφέτος θά εἶναι σχεδὸν ὡς ἐξῆς:

Ἡ κ. Κυβέλη με τὰς θυγατέρας της καί τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς θιάσου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ δ) ἰς Ἀλίκη Θεοδοσιάδου, αἱ κ. κ. Μεταξᾶ, Μηλιάδου Βιτάση. Καί οἱ κ. κ. Λεπενιώτης, Βεάκης, Πα-

ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

ΚΡΙΜΑ στερνὸ ἐσυντρόφεισε τὰ κρίματά του [τ' ἄλλα τὴν ὥρα ποῦ σπαιοτάριζες ἀπάνω στὴν κρεμάλα βιάστηκε ὁ ἥλιος νά κρυφτῆ στὴ φλογερή του [δύσει

τὴ μαυρισμένη ὄψι σου μὴ τύχη καί ἀντικρούση καί ὅταν ἡ νύχτα ἐχύθηκε καί ἀνέβηκε ἡ σελήνη, πίσω ἀπὸ μαῦρο σύννεφο ἐκρύφτηκε καί ἐκείνη. **Κι' ὅταν ἐπρόβαλε ἡ αὐγὴ με μάτια νυσταγμένα χάρηκε ποῦ δὲν εὔρηκε οὔτε σκοινὶ οὔτε ἐσένα... Κανείς δὲν ξέρει τί ἔγινε·** μὰ ἕνας διαβάτης ξένος, ποῦ διάβηκε ἀπὸ ἐκεῖ δειλὸς καί νυχτοπλανημένος, ἔλεγε καί διηγῶντάς το τρέμαν τὰ μέλη του ὅλα, πῶς κάποιος μαυροφτέρουγος με μάτια φλογο- [βόλα ποῦ γελαστὸς παρόστικε στὴ φοβερὴ θανά σου, πῆρε μαζί του φεύγοντας καί σὲ καί τὸ σκοινὶ σου.

† ἰ. ὠάν. Πολέμης

ΧΑΙΡΕ ΡΑΒΒΙ

Ἐλάτε νά γιορτάσουμε Τὴ λύτρωσι τοῦ ἀνθρώπου Στου ἔρομον ἐκείνου τόπου τὴ μαύνη κεφαλή.

Ἐκεῖ ποῦ ἐστηλιώθηκε Ὀλόσαρκη σημαία, Καί ἡ πιὸ τρανὴ ἰδέα Ἐφώτισε τὴ γῆ.

Ἀπ' ὅπου αἵματοστάλακτι Σεπρόβαλε ἡ ἀλήθεια,

Μὲ ἀνάλαφρα τὰ στήθια Νά ψάλλουμε ὡσαννά.

Ἐλάτε, καί τὰ δάφνινα Στεφάνια πορατεῖστε, Εἰς τὸν ἐχθρὸ ἀνοῖχτε Θεομὴ τὴν ἀγκαλιά,

Πέτρος Γέρακας

ΣΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΑ

Μέσ' στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου τὸν γεμᾶτο στοχασμοῦς Σὲ συνάντησα καί σένα γιὰ καινοῦργους μου καύμοῦς

Σὲ συνάντησα στὴ δριάβα ὅπου ἀνθρώπος τραβάει, καί ὅπου αἰσθημα καί χάρι τὸν πιέζουν ν' ἀγαπάη,

Σὲ συνάντησα ποῦ κάλλο γιὰ μὴ σ' ἐβλεπα ποτέ, γιὰτὶ γοήγωρα θά κλάψω καί θά πῶ γιὰτὶ Θεέ;

Εἰς τὸ κόσμον νάχης νόμους ποῦ με δαύτους ν' ἀπελίξῃς, καί ψυχῆς γεμᾶτες πόνο νά μὴ θέλῃς νά δροσίξῃς;

Νά μὴ θέλῃς τὴν ἀγάπη ποῦ μᾶς δίδαξες ἱερή, νά τὴν κάνουμε θρησκεία καί πιστὴ ἀγία γραφή.

Α. Ι. Ζῶντες

παγεωροῖον καί ἄλλοι, θά στεγασθοῦν εἰς τὰ Διονύσια. Θά κάμουν δὲ ἐναρξιν με τὴν «**Ζήλεια**» τοῦ Ἀρτσιμπάτοσεφ.

**

Ὁ θιάσος τῆς κ. Κοτοπούλη, με ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἰδίαν, θά παίξῃ ἐκλεκτὰ ἔργα ἰδικὰ μας καί ξένα. Ὁ θιάσος μᾶς ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις.

**

Ὁ ἐφέτος πρῶτον ἐμφανιζόμενος θιάσος τῶν «**Νέων**» θά ἐργασθῆ εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης, με ἐπὶ κεφαλῆς τὴν δινίδα Χαλκούση καί με τὰ καλλίτερα στοιχεῖα τοῦ θεάτρον Τέχνης. Ἀν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς περυσινὰς ἐπιτυχίας τοῦ θεάτρον Τέχνης ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. Μελά, πρέπει

νά ἔχη πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὸν θιάσον τοῦτον.

**

Εἰς τὸ «**Πανελλήμιον**» θά παίξῃ ὁ θιάσος τῆς κ. Ὀλυμπίας Καντιώτου, με τοὺς κ. κ. Καντιώτην, Οἰκονόμου, Μπάροτζον, Πλεμενίδην, καί τὴν δινίδα Καράνη ἀσφαλῶς ὁ θιάσος οὗτος θά εἶναι ὁ καλλίτερος ὀπερετικὸς μας θιάσος ἐφέτος.

**

Εἰς τὸ «**Ἰντεάλ**». ὁ θιάσος Λαουτιάση—Κοφιωνίτη—Ἀρνιτάωφ μᾶς ἐπόσεται πολλί. Ὁ θιάσος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου θά ἐξακολουθήσῃ τὰς παραστάσεις του εἰς τὴν «**Ἀλάμπρα**», εἰς τὸ θέατρον Παπαϊωάννου, θά παίξῃ ὁ κ. Γονίδης. Καί εἰς τὸ «**Κεντοικὸν**» θά στεγασθῆ καί ἐφέτος ἐπιθεώρησις. ΜΑΚ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΗ

Η ΩΜΟΡΦΗ ΣΤΙΓΜΗ

(Συνέχεια και τέλος)

Είναι στιγμές λησμονίας. Και σπανιώτατα συμβαίνει να μη τις θολώνη ή θλίψη. Στο ίδιο σονέττο τα χρυσαφένια της μυλλιά από τα πιδ έκφραστικά του άσματολογίου, ο ένθουσιασμός που έμψυχώνει τους στίχους :

θάμπωναν με τή λάμψη τους παρά ποτέ
τά ώρατα άκείνα μάτια

Έξαφνα ταράσσεται. Άλήθεια πόση θλίψη στη φράση που ακολουθεί : «Που τώρα είναι τόσο ελαττωμένο το φως τους (*). Μοιάζει σαν (*). Έγνοσε από την ηλικία ή από ασθένεια μάλλον. τή σκιά ενός σύννεφου που περνά πάνω από ένα λειβάδι άνθισμένο. Τα χρώματα διά μιάς σκεπάζονται. Και λίγο μπροστά κάτι περισσότερο από θλίψη, βασανιστήριο σε κείνη την άμφιβολία, όπου θολώνει πιά ακόμη και την όμορφη της αναμνήσεως : πώς ο οίκτος ήταν προσποιημένος.

Μά ήταν πραγματικός ; Δεν θα γυρίση πιά ; Έτσι ο Πετράρχης τότε ένθαρρύνεται και τότε απογοητεύεται. Κάθε τι που άφορα τή Λάουρα το έξονυχίζει. Ένα ελάχιστο πράγμα του άρκει να εύχαριστηθή, ένα δείγμα, ακόμη και φευγαλέο. Χίλιες φορές έξαπατάται. και χίλιες φορές βεβαιώνεται για τήν άπάτη του. Έτσι ή ψυχή κείται ανάμεσα σ' ένα καλό που χάρισε, κι σ' ένα που έλπίζει. Το ένα που περιμένει μά δεν φθάνει ποτέ, τ' άλλο ζωντανό πάντα στη φαντασία μά όμως μακρυνό πολύ, ήδη χαμένο. Άργά καταλαβαίνει πώς ή αναμονή είναι μάταιη. Μά όσο ή πείρα τον απογοητεύει για τίς ημέρες που θάρθουν, τόσο νοιώθει

ο Πετράρχης τήν καρδιά του να έμπνέεται για τά περασμένα. Πρώτα φοθήθηκε για τόν οίκτο πώς θα ήταν ψεύτικος Τώρα λέει : Δεν ήταν μόνον οίκτος ήταν και συμπάθεια. Τελειώνει να πιστεύη πάντα, αν και δεν είναι παλύ θετικές οι άποδείξεις, κείνο που του χρειάζεται να πιστεύη τουλάχιστο τίς στιγμές που γεμάτος έλπίδα νοιώθει.

να σβύνη καθ' έλπίδα

κι' όλα τά βνεира του να σπάζουνε με μιάς.

Μά να ! Έλθε πάλιν ή Άνοιξη. Έτσι ή έπέτειος τής «εύλογημένης» εκείνης ημέρας. Έτσι και το μέρος είναι το ίδιο. Ο Πετράρχης βγήκεν έξω με τή χαραυγή και παρατηρεί στο ρόδινο φως να τρέμουν τά λουλουδάκια στην αύρα. Δεν τρέμουν έτσι τώρα και οι σκέψεις του ; Και ξαναρχίζει τους στίχους.

Όπως τώρα τήν Άνοιξη ή αύρα άνεμίζει
μεσ' τά γλυκοχαράγματα λουλούδια τρυφερά

Έτσι νοιώθω τίς σκέψεις μου να πετούνε
στη ψυχή μου απαλά.

Θυμάται ο Πετράρχης σ' αυτούς τους στίχους το Δάντη, που με το ίδιο πάθος μιλεί για τήν ώραία αυτή έποχή στο σονέττο του :

«Τώρα που το παν γελά». Μά δεν κάνει τήν έλπίδα χαρά. Οι ήχοι έξασθενούν. Η τέχνη ή ίδια είναι τώρα σε χαμόγελο τή χειλι άπαλό. Η φαντασία βλέπει τήν εικόνα ενός άπόκρημνου βουνού που μάταια κανείς ζητάει να φθάση. Έτσι περήφανη άκίνητη, άσυκίνητη είναι

ΛΟΓΙΑ ΠΟΝΟΥ

Στεκόμωνα άφηρημένη κυττάζοντας σε μιά βιτρίνα, ένα ώμορφο δακτυλιδάκι, που το μεγάλο του διαμάντι φεγγοβολούσε στής ακτίνες του ήλιου... και σκεπτόμωνα με μιá εύχαρίστησι πώς, αν καμμιά φορά φορούσα το ίδιο στο χέρι μου θάμουν εύτυχημένη. Κεί που συλλογιζόμουν όλα αυτά, μιá ζητιάνα ήρθε κοντά μου, μου ζήτησε έλεημοσύνη... τής έδωσα κ' εύχαριστώντας μουπε... φύγε απ' το μέρος αυτό, κι' αν θέλγες το γιατί να μάθης, έλα κεί στην έρημιά του δρόμου και περίμενε. Χαμογέλασα... κι' έτοιμαζόμουν να φύγω, μά κάτι φώναξε μέσα στην ψυχή μου «πήγαινε... τι κι' αν είνε ζητιάνα, δεν είνε πλασμένη κι' αυτή σαν και σένα ; δεν έχει καρδιά ;» Σιγά σιγά τήν έφτασα... «Άκου μικρή μου, μουπε, είμαι γρηά όπως φαίνομαι... κι' όμως δεν έχω ούτε τά σαράντα χρόνια στη ράχι μου. Είκοσι χρόνια πριν, ήμουν νέα κ' εγώ σαν και σένα, ήμουν ώμορφη, τώξερα γιατί μου τώλεξαν όλοι, μά γώ κύτταξα τή δουλειά μου μονάχα, γιατί ήθελα να ζήσω τήν άρρωστη μάνα μου... Τα μάτια της έδω βούρκωσαν κι' άφησαν στο ρυτιδωμένο πρόσωπό της δυό χοντρά δάκρυα... Μιά μέρα μ' έδιωξαν απ' τή δουλειά, γυρνούσα λυπημένη σπητι μου περνώντας από μιá τέτοια βιτρίνα, που πριν στεκόσουν και σύ κ' ένα ίδιο δακτυλίδι μου κίνησε τήν περιέργεια. Στάθηκα άφηρημένη και τούκταξα Σκεπτόμουν πώς αν ήταν δικό μου τί εύτυχημένη θάμουν... Κάποιος κοντά μου παρακολούθουσε στάς σκέψεις μου και μου ψιθύρισε σ' ταύτι «Σου τ' άγοράζω» Τόν κύτταξα. Φαινόταν τόσο καλός... Τόν εύχαρίστησα... Μου το πήρε, κι' απ' τήν ώρα κείνη που το φόρεσα στο δάχτυλό μου έγεινε ή κατοστροφή, έγεινε δυστυχημένη γιατί έχασα τήν δύστυχη μάνα μου απ' τή συμφορά και τή ζωή μου συνάμα... Απ' τή μέρα κείνη άρχισε για μένα μιá άλλη ζωή, μιá ζωή κτηνώδης, που σε τρία χρόνια μ' έκανε άγνωριστη, γρηά. Λέγοντας αυτά τά λόγια έτρεχαν δάκρυα απ' τά μάτια της... Συνεινήθηκα τόσο που βούρκωσαν και τά δικά μου μάτια και τής είπα... «Μήν κλαίς κυρά μου, ναί είνε άλήθεια πώς είσαι δυστυχημένη. Μά έτσι τώθελε ή μοίρα» και χωρίς να τελειώσω έφυγε ψυθιρίζοντας με πόνο «Ναί έτσι τώθελε ή μοίρα».

Ηδη ο Πετράρχης μπορεί να πη πώς ο νους του
απ' ότι βλέπει άηδιασμένος
γυρίζει στα παλιά

Και γεννιέται μιá άλλη άγωνία. Το άγύριστο του καιρού. Δεν έλπίζει να ξανατυκρίση ώρατες ημέρες. Το παρελθόν είνε χείμαρρος που δεν ξαναγυρνά, όμίχλη που σκορπιέται στον άνεμο, εύθραυστα κομματάκια πάγου που ο ήλιος διαλύει. Ό,τι έγινε δεν ξαναφαίνεται. Ψυχή δυστυχημένη, που έπειτ' από μακρόχρονη πείρα κατάλαβε πώς ο καιρός δεν γυρίζει ούτε είνε κανένας που να τον σταματά !

Έταν ώραίο να πέθαινε τότε. Να κλειση τά μάτια στην άούγκριτη γλυκύτητα τής μοναδικής στιγμής για να μην άντυκρίσω ποτέ λιγώτερη **δμορφιά** :

Γλυκός θάταν ο θάνατος εκείνη τή στιγμή
γιατί κι' αν πέθαινα εγώ θα ζούσεν ή ζωή μου
νοιώθοντας τήν άγάπην της να ζή μεσ τήν ψυχή μου.

Θάθελεν ή όμορφη εκείνη στιγμή να δαμάση το χρόνο να τή φέρη εκεί που δεν είναι πιά άλλαγή, να τήν κάμη αιώνια σε μιá αιωνιότητα θύμησης, στην εύδαιμονία ενός άτελείωτου παρόντος !

Άπριλης του 1926

Επτανησία

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Περσπούδαστος γλωσσολογική συμβολή του έν Παρισίοις τιμώντος τά Έλληνικά γράμματα και γνωστού εις τόν εύρωπαϊκόν φιλολογικόν κόσμον κ. Δ. Βάλσα

Η μελλοντική κατεύθυνσις του Έλληνικού Κράτους υπό του νομομαθούς συνεργάτου μας κ. Γ. Γ. Ξένου.

Θ)νική Άπριλης 1926

Μαρίκα Παπαζιάν

Η ΛΑΤΚΗ ;

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΡΕΜΜΑΤΙΑ

Στή καλή μου May χαρισμένο

Στήν άκρη του χωριού, ανάμεσα σε δυο λόφους, είναι χτισμένο το εκκλησάκι τ' αϊ-Σταυρωμένου. Μιά φωλίτσα πίστης, τόσο μικρή ποūt' ο παπας καλά δε χωρεί και τή κυκλώνει ένο πανύψηλο γέριχο πλατάμι.

Είν' εκεί ή βρουσούλα του χωριού, που το νερό της αναβρύζει από μέσα από το ιερό. Δε τή βροίσει όμως ή νύχτα και χάνει τα χαρούμενα γέλοια των κοριτσιών και ξαναβροίσει τή γαλήνη του τ' όμορφου μονοπάτι, που φέρνει σ' αυτή.

«Μή περνάς το εκκλησάκι τ' Αϊ Σταυρωμένου νύχτα», είναι ιδέα βαθεία ριζωμένη στις καρδιές όλων. Οι γρηούλες κατάφεραν να μεταφυτέψουν το τρόμο το δικό τους και στις νιόπλαστες ψυχούλες. Μαγεμένη ή ρεμματιά, μαγεμένος ο πλατάμιος κι' ο άγιος θαματουργός.

Κι' ανάμεσα στ' άλλα διηγούνται:

—Ήταν νύχτα φεγγαρόλουστη. Το βουνό έροιχνε τή δαντελωνή σκιά του ένφω τα φύλλα του γιγάντιου δέντρου ακίνητα καθρεφτίζονταν στ' άσημένιο νερό. Ο κρότος του που κυλούσε, ένωμένος με το θόρυβο των βατραχιών και των άλλων ζουζουνιών έδινε μιιά τρομαχτική δψη στη μοναξιά κείνη.

Μά ο δουλευτής γυρνώντας κατακουρασμένος, τίποτα δε θυμήθηκε και θαρρετά προχωρούσε. Ξαφνικά όμως άκουει βήματα πίσω του. Ήρθε στο νού του που βρισκόταν. Σταματά και κείνα σταματούν, προχωρεί και κείνα ξεκινούν. Αμέτρητες φορές γύρισε πίσω του ψυχή ζωντανή δε φαινόταν.

Περνώντας απ' τή στέρνα διάκρινε μέσα κεί ένα φως λαμπερό διαπεραστικό σόν άλλου κόσμου. Νάταν πυγολαμπίδα; Κι' όμως τα βήματα τόν άκολουθούν πάντα.

Σάν να τόν κυνήγησαν, τρέχοντας έφτασε σπίτι του χώθηκε μέσα και θέλοντας να ξεσπάσει ξεκρέμασε τή λύρα του.

Ήπαιξε, αδιάκοπα λές κι' ήθελε να πνίξη το τρόμο του στους γλυκείς τόνους της, γιατί τις κακές πάντα νόμιζε πώς αντιβουούσαν πίσω του.

Μή φοβηθή; τή δυστυχία γιατί θα σε ζώση. Κάθε σημάδι πέρνε το για καλό και τότες το κακό το διώχνεις.

Ήπαιξε ο λυράρης κι' ο κόσμος όλος γι' αυτόν ήταν τώργανό του.

Ήπαιξε για να ξεχάση τή θλίψη του. Στή διπλανή κάμτρα δυο αδύνατα πλάσματα βρισκόταν σε άγωνία.

Ή μιά του κορούλα, ή οσοφανούλα, το μέγало του κορίτσι πάλευε με τή φωτιά που είχε άρπάσει τα ρούχα της· ή μικρή σπαραχτικά φώναζε· μα ο λυράρης έπαψε...

Και σάν ο οίστρος του είχε πειά περάσει και τα χέρια άποκαμωμένα πέταξαν το δούξάρι και βγήκε έξω, όλα είχαν τελειώσει.

Τ' αγαπημένο του παιδι στάχτη...

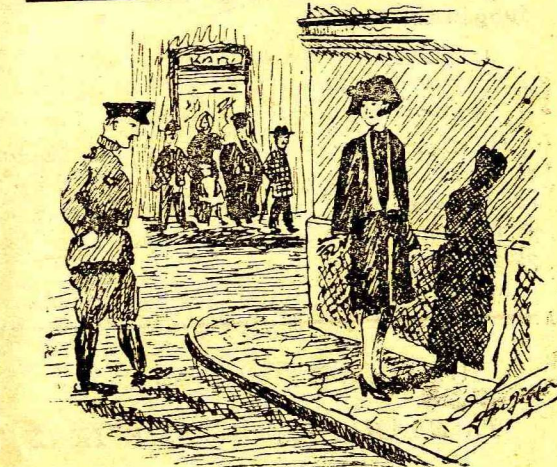
Κι' έφερε μόνος το κακό στοιχείο σπίτι του.

Νύχτες άγριες του χειμώνα, σκοτεινές ή μεσόφοτες από το φεγγάρι το κρημμένο στα μαύρα σύννεφα, νύχτες ξάστερες ή σεληνοφώτιστες πάντα ανατριχιάζω διαβαίνοντας τή μαγεμένη ρεμματιά.

Πάντα μου θυμίζει τή θλιβερή ιστορία.

Απρίλιος 1926 ΑΓΛΑΪΑ ΚΥΡΜΙΖΑΚΗ

ΠΟΝΤΟΙ (Σκηνή εκ του φυσικού)

Πόλιμαν (μυστηριωδώς). Σάν να μου φαίνεται πως λείπει κάποιος πόντος... Δεσποινίς (με έκπληξιν) Πόντος είπατε; Ωχ θεέ μου, και χθές τις άγόρασα τις κάλτσες μου. Πόλιμαν. Πολύ γερός πόντος είσθε δεσποινίς. (Από τα «Φιλικά» του κ. Μίμη Καψάσκη)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΟΡΤΙΣ κατὰ μετάφρασιν τής κ. Μαρ. Μινώτου μετὰ προλόγου τής ίδιας

ΣΕΛΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ (*)

Σε κείνη που με ξέχασε

Παληά ανάνησις

Κλαίει απόψε ή καρδιά μου στής νυχτιάς το βαθύ σκοτάδι και ή πνοή μου σβύνει απ' το πόνο τής αγάπης. Κλαίει ή καρδιά μου και ή θλιμμένη ψυχή μου με το βιολί του πόνου στην ήσυχη φθοι κτυπάει μελάγχρους σκοπούς. Απόψε τα στήθεια μου βογγάνε, τα μάτια μου στόν ιερό τής αγάπης βιωμό χύνουν δάκρυα σάν ή πλάνα σκέψι μου φέρνει στο νού μου περασμένες χαρές...λησμονημένες ευτυχίες...ανάνησις παληές.

Πρωτομαγιά. Θυμάσαι σκληρά κι' άπονη αγάπη το στεφάνι που πλέξαμε πέρσο μαζί... τα λόγια που είπαμε στο μοναχό κ' έρειπωμένο σπιτάκι...

—Θυμάσαι τι μούπες καρδιοκλέφτρα μικρούλα, του χρόνου αγάπη μου στο δικό μας ευτυχισμένο σπιτάκι το στεφάνι του Μάι να πλέξουμε χρυσή μου καρδιά. Κ' έφυγαμε.

—Μά έσύ με ξέχασες...μάφισες μοναχο στο κόσμο...ορφανό τής αγάπης ψεύτρα...κακιά...

Ή πρωτομαγιά ήλθε και πάλι παιδούλα μά ποσαι; Σε φωνάζει ή ψυχή μου, σε θέλει να πλέξετε το στεφάνι του Μάι, το στεφάνι τής αγάπης μας. Μά ποσαι μικρούλα, τα θλιμμένα μου μάτια δέν σε βλέπουν, κάποιον πέπλο μάς χωρίζει...Α ή άρησιά, το ξέχασα, σ' δε μάγαπας...σ' με πρόδωσες στην αγάπη.

—Μά έγω πιστός στην αγάπη—γιατί αυτή είνε θρησκεία θα μαζέψω εφέτος μοναχος λουλούδια και στο έρειπωμένο σπιτάκι το στεφάνι θα βάλω ο φτωχός. Θα κλάψω εκεί θα φωνάξω για τήν έρημιά μου...για τή σκοτεινιά μου...για τήν άτυχη αγάπη μου αγάπη...για τήν άρησιά σου μικρούλα. Ναι θα κλάψω εκεί στην έρημιά μέσα τής μοίρας το γραφτό. Μά νάξερα όμως πάλι πως σ' αυτή τήν άγια τής αγάπης μέρα ή καρδιά σου θυμάται τή παληά τής αγάπη...θε νάμουνα κ' έγω ο δύστυχος για λίγες μόνο στιγμές χαρούμενος. Θυμάσαι μικρούλα μου, θυμάσαι τή παληά σου αγάπη, θυμάσαι εκείνον που ποτέ δέν σε ξεχνά ω πέστο μικρούλα πέστο, θέλω να ξέρω αν στη καρδιά σου ένιωσες κάτι για με το φτωχό.

Κόρινθος Παύλος Δ. Κανιάρης (*) Σημ. «Ηούς». — Έκ παραδρομής, το παρόν έργον, έτέθη εις το παρόν αντί εις το προσεχές φύλλον.

Soneto

Στόν καθηγητή ΣΤ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟ

Έσβυσες σάν τ' άγνόταμπο κεράκι Πέταξες γιά τα πλάγια τ' ουρανού, Σάν γλάρωνε το πλάνο φεγγαράκι Και τ' άστρο έλαμπε τ' άδγεινοού.

Είς τής αιωνιότητας τα μάκρη Πλανήται ή άθώα σου ψυχή, Κι' άφησες δώ θλιμένους σε μιάν άκρη Έμιας να χύνουμε δάκρυα βροχή.

Έπέθ νες, αλλά θα ζής αιώνια Στή σκέψι σάν ιδέα φωτεινή Στά άμετρα που θα περάσουν χρόνια.

Κοιμήσου στο αιώριο Σου κρεββάτι Στή Θεία κατοικιά τή μακρονή Τήν άφραστη από άνθρωπου μάτι.

Μίμης Γούναρης

ΣΤΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ Σ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ καθηγητού

Στο τάφο σου πλησιάζω λυπημένος λίγα λουλούδια οίχνω εις το χώμα κλίνω το γόνυ κάτου δακρυσομένος στη ψυχοβόρο γή πώχει το σῶμα.

Στή κόνα πλάκα το κεφάλι π' ο πόνος έχει φλογισμένο, γέρονω και κλαίω αγάλι τον άνδρα το πολυαγαπημένο.

Δε κλαίω που σ' αφήρησες ο χάρος, αδιάφορος σε κάθε δυστυχία, δε κλαίω συγγενείς και φίλους π' αφάνταστη έπότισε πικρία.

Αχ! κλαίω τή γλυκειά μας τή Πατριδα που τα φιλόστοργα παι'ιά της χάνει ο α με πόνο εκείνη ανασταίνει στο τάφο ή Νιόβη τής τα βάνει.

Idem

Παραράματα προηγουμένου τεύχους

Σελ. 41 σελ. 2τος στήλ. α'	γράφε ventose	anti ventose
» » » 1ος » β'	Μόζασι	» Νυόζασι
» » » 3ος » »	Maestro	» Maestro
» » » 6ος » α'	ούβεργιό ιν ντο	» ούβεργιό
» » » 27ος » »	Γαλίγη	» Κλέγγ
» » » 42ος » »	Βίντεο	» Βίντεο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἐλάδομεν τὰ κάτωθι Περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδας.
Ἐξωτερικοῦ : « Livre », Montgellier-Hecat France.
Ἀθηνῶν : « Μπουκέτο », « Ἰγεία », « Μαθητικὴ Ἐνω-
σις », « Νέα Ἐποχὴ », « Ζωή », « Τὸ φῶς τῆς Ζωῆς »,
« Ἀνάπλασις », « Πανακοθήκη », « Ἀγροτικὸς Ταχυδρό-
μος ». « Ἀθλητικὸς Κόσμος », « Ἐξέλιξις », « Ἑλληνικὴ
Ἐπιθεώρησις », « Ἀθηνᾶ », « Ἡ Χαραυγὴ », « Ραδάμαν-
θους », « Καθημερινή », « Ἐλεύθερον Βῆμα », « Ἑλληνική ».
Ἐπαρχιῶν : « Τηλεγραφικὴ Ἐπιθεώρησις » Σύρου
« Ἐλγά », « Τελώνιον », Ἀργυροπολίου. « Ἐλπίς », « Ὀρα »,
Κερκύρας. « Ἐσπερινή », « Τσουκνίδα », Ἀμαλιάδος.
« Νέα Κόρινθος », « Κορινθιακὸς Κήρυξ » Κορίνθου. « Ἐ-
ρευνα », Αἰγίου. « Ἡ Κτηματικὴ ». « Παναγειακὴ », Ἄρ-
γυροῦ. « Ἐθνικὴ Ἰδέα », Φιλιατρῶν. « Μεταβολή », « Κραυ-
γὴ », Μεσολογγίου. « Τὸ Φῶς », « Ἡ Ἰδέη », « Νέα Ἐφη-
μερίς », « Ὁ Ἄγων », Ἡρακλείου Κρήτης. « Σάμος »,
Σάμου. « Ἡπειροσ » Ἰωαννίνων. « Γορτυνία », « Πατρίς »,
Τριπόλεως. « Μήλος », Μήλου. « Βιβλιοθήκη τοῦ Λόγου »,
ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἐκδοσις
νέου περιοδικοῦ, σκοποῦν νὰ ρίξῃ φῶς εἰς τὸ σκοτάδι,
καθὼς καὶ τὴν ἔδρουν Ἀσύλου ὀρφανοτροφείου. Διεύ-
θυνσις : Ταρσοῦ 8 α' Ἀθήνας.

« Ἐλπίς », « Μοῦσαι », « Ἀγκάθι », « Ἐπιάνησος », « Φι-
λελεύθερος », Ζακύνθου.

« **ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ** » Ἐκδοσις Γ. Ι. Βασιλείου
Ἀθῆναι 1926. — Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη
τὸ 7ον, κατὰ σειράν βιβλίον τοῦ κ. Γ. Πελερέν (Γ.
Χατζῆ, Ἡπειρώτου). Τὰ « **ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ** » ποιητικὴ συλ-
λογὴ ἐξ 150 σελίδων τὰ προλογίζει ὁ κ. Γ. Καζατζῆς
ἐκ τοῦ ὁποίου τὸν ἀναλυτικοκριτικὸν πρόλογον μεταφέ-
ρομεν ἐδῶ τὰ ἑξῆς.

«... Μέσα στὸν κύκλον αὐτὸν τοῦ ποιητικοῦ ἄδου, —
διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη ὁ
Δάντης—βασανίζονται ἀκόμη ὅλοι οἱ κακόμοιροι ποιη-
τῆς τοῦ ὁποίου ἐπῆρεν, ὅλους στὸ λαϊκὸν τοῦ ὁ Πα-
λαμάς—κατὰ τὸ βαθυνοστάτον ἐπίγραμμα τοῦ ἐκλεκτι-
κωτέρου (!) τῶν νιλιεταντῶν τῆς λογογραφίας ἐκρα-
τήθηκεν ἔξω ἀπ' αὐτὸν τὸν κύκλον τῶν βασάνων, ὁ
ποιητὴς τῆς ψυχῆς τοῦ ὁποίου τούς ποιητικούς σταλακ-
τίτας προλογίζω. Καὶ ἐκρατήθηκε ἔξω διότι δὲν ἐφό-
ρεσε τὸν στέφανον δάφνης καὶ δὲν ἐπῆρε τὴν λύραν νὰ
φάλλῃ παρ' ὅταν ἠσθάνθηκε κάποιον πάθος νὰ ὑπερεκ-
χειλίξῃ τὴν καρδίαν του καὶ νὰ ζητῇ ἐκφρασιν. Καὶ
ἐκρούσε τὴν λύραν του κατὰ τὴν ἐμπνευσίν του, ἀδια-
φορῶν γὰρ τὰ χειροκροτήματα τοῦ στενοῦ, καὶ στενοκέ-
φαλου ἀκροατηρίου.

(!) Βλ. Γαβριηλίδη.

« ΠΕΡΙΤΧΝΑ »

Ὁ κ. Νότης Νησιώτης (Παπαγεωργίου) ἐξέ-
δοσε ἐν Πάτραις ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, καὶ
εἰς πρωτότυπον καλλιτεχνικὴν Ἐκδοσιν, μικρὰν
συλλογὴν πεζῶν ἐμέτρων τραγουδιῶν καὶ μι-
κρῶν διηγημάτων.

Τὰ τραγούδια τοῦ κ. Νησιώτη—εἰκόνες ἀπ' τὴν ζωὴ—ὅπως τὸ λέει καὶ ὁ ἴδ.ος, καὶ τὰ λίγα μικρὰ του διηγήματα δὲν διεκδικοῦν βέβαια καὶ πολλὰ πράγματα, ἀξίζουσιν ὅμως νὰ διαβαστοῦν γιὰ τὴν μέση αὐτὰ διακρίνεται ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ προσπάθεια διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων.

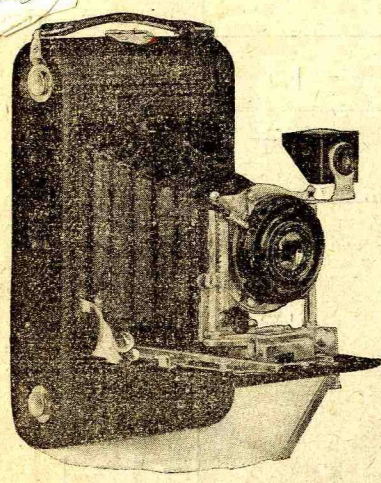
Κον Εἰστ. Βισβάρδην, Μουζάκι. Ἐξάμηνος ἐλήφθη ἐν-
χαριστοῦμεν.—κ. Σπ. Βυθούλα, Πλάτανον. Ἐξάμηνος ἐλήφθη ἐν-
χαριστοῦμεν θερμότερα.—κ. Πάνον Ζαγκλακᾶν, Νισίον, Καμαρών. Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γνωρίσετε τὴν νέαν διεύθυνσιν τοῦ ἀναχωρήσαντος συνδρομητοῦ μᾶς κ. Ἄνδρ. Λιάππαν.—κ. Π. Κανιάρην Κόρινθον. Τὰ φύλλα ἐλήφθησαν, ἀφοῦ οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ θέλουσιν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου ἄς γίνῃ ἔτσι, παρακαλοῦμεν ἀντὶ ἐξαμήνου νὰ εἰσπράξῃτε πενταμήνουσ συνδρομὰς.—κ. Χαρ. Μαλαφούρη, Ἀθήνας. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γρόπα δραχμαὶ 344. Ἄμφοτέρους ἐνχαριστοῦμεν θερμότερα, κ. Θεοχ. Β. Ζησιάδην, Κομοτηνῆ. Ἐλήφθη ἡ ἐξάμηνος τῆς Δοσ Στυλ. Φαρά καὶ θὰ τῆς στέλνωμε τὸ φύλλον τακτικώτατα εἰς Δράμαν. Ἐνχαριστοῦμεν ἄμφοτέρους.—κ. Ν. Σπαθῆν, Πηγαδάκια. Ἐλήφθησαν δραχμαὶ 105 θερμὰς ἐνχαριστίας διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς « **Ἡοῦς** » ἐννεργείας σας.—κ. Πάρ. Πηγαδάκια. « Τὸ πρῶτό μᾶς φίλι » δημοσιεύεται εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.—κ. Ἰω. Μαργαρίτην, Εὐλόκαστρο. Τὰ φύλλα σὰς ἀποστέλλονται τακτικώτατα, τώρα διατὶ δὲν τὰ λαμβάνετε μόνον τὸ Ἑλληνικὸν ταχυμειὸν δύναται νὰ σὰς πληροφορήσῃ. Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γράψῃτε ποιοὶ ἀριθμοὶ—ἀπὸ 1ης καρελθόντος Μαρτίου—φύλλων σὰς λείπουν διὰ νὰ σὰς τ' ἀποστείλωμεν. Ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, ἐνχαριστῶμεν θερμότερα ταύτην, κατὰ τὴν αὐτῆς διέλευσίν μᾶς, ἀναθέσῃ εἰς τὸν κ. Γ. Σ. Βαλμύτην.—κ. Α. Θ. Ληδέρην, Ἡρακλείον Κρήτης. Ἐξάμηνος ἐλήφθη ἐνχαριστοῦμεν θερμότερα.—κ. Α. Κ. Ἡλιακόπουλον, Μερόπη Μεσσηνίας. Πολὺ λυπούμεθα διὰ τὴν καθυστέρησιν τῶν φύλλων τὰ ὅποια σὰς στέλλονται τακτικώτατα. Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γνωρίσητε τοὺς ἀριθμοὺς ἐχάσατε διὰ νὰ σὰς τοὺς ἀποστείλωμεν συμπληρωματικῶς.—κ. Π. Μουζάκην, Γερακάριον Ἄνω. Ἐλήφθησαν δραχμαὶ 45 θερμὰς ἐνχαριστίας.—κ. Παν. Κουτσίνι, Ἀθήνας. Ἀνάγκη νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὄρους τοῦ περιοδικοῦ μᾶς : νὰ γράφετε ὑπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ χάρτου κλπ. καὶ τότε δεχόμεθα, μὲ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐγκρίσεως πάντοτε, συνεργασίαν σας.—κ. Π. Α. Παπαναστασίου, Βροντοῦ Μακεδονίας. Ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς « **Ἡοῦς** » ἐπληροφόρηθητε καθέκαστα.—κ. Γ. Κωνσταντίνου, Πέτρουπολιν. Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκ Καλαμῶν ἀναχωρήσεώς σας ἐλάβομεν τὴν ἐξ 650 δραχμῶν ἐπιταγὴν σας, συνδρομὰς πόλεως Καλαμῶν. Σὰς ἐνχαριστοῦμεν θερμότερα καὶ ἐνχαριστῶς σὰς ἀναθέτομεν τὴν αὐτῆς ἀντιπροσωπείαν τῆς « **Ἡοῦς** ». —κ. Π. Θανάπουλον, Ἀθήνας. Ἐνχαριστοῦμεν ποῦ πάντοτε μᾶς ἐνθυμείσθε. Τὴν « **Ἡὸ** » θὰ τὴν λαμβάνετε εἰς τὴν νέαν σας διεύθυνσιν.—κ. Γ. Ν. Θ. Ἀθήνας. Ἐκ τῶν δύο σας ἔργων δημοσιεύεται τὸ « **Στὸν Τάφο** ». Τὸ « **Ἐρωσ—Ζήλεια** » ὕστερεϊ πολὺ τεχνικῶς ἀφοῦ ὡς ἰδέα εἶνε πρωτότυπον. Διὰ τὴν τάξιν νὰ ἐγκρίνετε τὸ ψευδώνυμόν σας.—κ. Α. Κοκκιέδη, Κυπαρισσία. Ἐξάμηνος ἐλήφθη, ἐνχαριστοῦμεν. Φύλλα θὰ ἐκδοθοῦν μὴ ἀνησυχεῖτε.—κ. Νικ. Λαμπρόπουλον, Γαργαλιάνους. Τὸ ἔργον σας δημοσιεύεται προσεχῶς. Τὰ 2 φύλλα θὰ σὰς ἀποσταλοῦν. Ἡ καθυστέρησις προήλθε διὰ τοὺς λόγους ποῦ ἐγράψαμεν, πάντως οὐδὲν φύλλον θὰ συγχωνευθῇ, ὅπως ζητοῦν πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς, θὰ ἐκδοθοῦν ὅλα κλονικώτατα.—κ. Α. Θ. Ἀμβέρην, Ἡρακλείον. Σὰς ἐγράψαμεν καὶ σὰς στείλαμεν καὶ τὸ σχετικὸν δελτίον ταχυκῶς. Ἐνχαριστοῦμεν γὰρ τὰ καλά σας λόγια.—Καθηγητὴν κ. Δ. Α. Π. Ἐνταῦθα. Τὸ ἐλεγεῖον σας ἐλήφθη δὲν εἶνε ὅμως δημοσιεύσιμον.

Ἡ συνέχεια τοῦ γραμτίου εἰς τὸ προσεχές.

SOCIETE HELLENIQUE DE LIGUES SUERILISEES GRANDES FABRIQUES ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΚΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

(Adresse Telegramme MESINIAKI—CALAMATA) Fabriques et Durection CALAMATA (Grece)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ	Τιμολόγιον	Χονδρικοῦ	Λιανικοῦ
« ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗ , ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΟΝΣΕΡΒΟΠΟΙΓΙΑΣ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑΙΣ	Σύκα ἐκλεπὰ εἰς πακέτα, ἕκαστον πακέτο Μπάμιες εἰς κούτια λευκοσιδηρὰ ἕκαστον Μελιτζάνες » » » Τομάτα » » Πελετὲς ἀρίστης ποιότητος κατ' ὀκᾶν καὶ βαρέλια 200 ὀκάδων καὶ τενεκέδες 20 » εἰς κούτια 1 Κιλοῦ Κομπόστα (γλυκὰ κουταλιῶν) Κεράσι, Βύσινο, Μήλο, Ἀχλάδι, Σῦκα Κυδώνι, Σταφύλι, κλπ. εἰς κούτια 1 ὀκάς Μαρμελάδες : ὄλων τῶν ἀνωτέρω ὀπωρῶν εἰς κούτια 1 ὀκάς. Κομπόστα χύμα κατὶ ὀκᾶν	2 8 7 6 22 23 20 22 22 20	3 10 9 8 25 25 22 25 25 20
ΠΡΟΪΟΝΤΑ	1) Σύκα πολυτελείας εἰς πακέτα 2) Κονσέρβες νωπῶν λαχανικῶν 3) » » ὀπωρῶν 4) Κομπόστα—Μαρμελάδες 5) Ἐλάται Καλαμῶν 6) Ἐλαία διύλισμένα 7) Σταφίδες 8) Χαλβάδες	22 50 22 18	25 20
Τὰ ἐναντι προϊόντα τοῦ Ἐργοστασίου δίδονται μετ' ἐγγυήσεως ἀπολύτου καθόσον τὰ πάντα ὑψιμίζονται ὑπὸ ἐπιστήμονος χημικοῦ.	Τὰ κούτια ὄσων διὰ τὰς ἀποστολάς ἐκτός τῆς πόλεως τῶν Καλαμῶν, ἐντὶ ὁ: κούτιον λίαν στερεῶν καὶ περιεδεμένον διὰ σιδηροστεφάνου. Ζητοῦντα κατάλληλοι ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς πόλεις καὶ κομποπόλεις.		
(ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΥΚΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ)			

Φωτογράφοι, Καλλιτέχναι, Έρασιτέχναι
 Προτιμάτε τὰ Παγκοσμίου φήμης Ἀμερικανικά Φωτο-
 γραφικά εἶδη τοῦ Οἴκου

« ANSCO »

PHOTO PRODUCTS inc. Binghamton N.Y. (U.S.A)
 Ἄριθ. 3. «Folding Anso» Μὲ Νέον Universal Μοτέρ Δ.
 7. 10. 0 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΠΑΡΕΛ, ἀπὸ Δραχ. 140 καὶ
 ἄνω. Μὲ τιμὰς ἀποκλειστικῶς τοῦ Ἐργοστασίου CVCO
 (Σάϊκο) χάριτος Φωτογραφικὸς «Ὁ Φίλος τοῦ Φωτογρά-
 φου» ὁ ἀνώτερος φωτογραφικὸς χάριτος καὶ Κάρτι-Ποστὰλ
 SREDEX FILM ταχυβόλος ΦΙΛΜ «Τὸ Φίλμ γιὰ κάθε
 φῶς». Ἡ τελειότερα φιλμ τῆς ἐποχῆς μας. Γράψατε: **Ε.
 Ζ. Καλογεράτον** «Ἀνσκο-Φῶτο Ἴόνιον Κεφαλληνία.
 Γενικὸς ἀντιπρόσωπος καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Ζητοῦν-
 ται ἀντιπρόσωποι δι' ὅλας τὰς Ἐπαρχίας.
 Ἀντιπρόσωπος ἐν Ζακύνθῳ: **Γ. Γράμψας**

Στὸ κατάστημα νεωτερισμῶν
ΤΖΩΡΤΖΗ
ΚΑΙ ΛΙΑΠΑ
 (Νησίον Καλαμῶν)
 Εὐρίσκονταε τὰ καλλίτερα εἶδη

Τὰ ὑποδήματά σας Στου
ΖΑΓΚΛΑΚΑ
& ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ
 (Νησίον Καλαμῶν)

ΚΟΡΝΙΖΕΣ & ΚΑΘΡΕΠΤΕΣ
 Στου
ΓΡ. ΔΑΣΚΟΥΡΟΛΗ
 (Νησίον Καλαμῶν)

Εἰς τὸ ἐν **ΑΡΙΕΙ** Κατάστημα
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ τοῦ κ.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΥ
 εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ εἶδη
 εἰς πλουσίαν συλλογὴν

Εἰς τὸ ἐν **ΠΑΤΡΑΙΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ** τοῦ φίλου καὶ Συμπολίτου μας
κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΙΒΑΘΙΝΟΥ
 Θέλετε εὐρεῖ πᾶν εἶδος Φαρμάκου **SPECIALITÉ** ὅλα τὰ εἶδη τῆς φω-
 τογραφικῆς καὶ τῆς ὀπτικῆς, ὡς καὶ πλουσιωτάτην συλλογὴν ἐκλεκτῶν
 Ἀρωμάτων καὶ Σαπῶνων.